

சிலம்பு } திருவள்ளூர் ஆண்டு ககஅக, ஐப்பசி { பரல்
 உரு } நவம்பர், 1950 { ௩

அறிஞர் திரு. ஜார்ஜ் பெர்னாட் ஷா

[சித்தாந்த பண்டிதர், புலவர் ப. இராமநாத பிள்ளை]

இந்த நூற்றாண்டில் மிகப்பெரும் பெயரும், புகழும், பெரும் பொருளும் பெற்றுத் திகழ்ந்தவர் அறிஞர் பெர்னாட் ஷா ஆவர். அவர் இயற்றிய சிறந்த நாடகங்கள் ஐம்பதுக்கு மேலாகும். அந் நாடகங்கள் அவர் வாழ்நாளிலேயே உலகில் பல பாகங்களிலும் கற்றோர்களாலும் மற்றோர்களாலும் விழைவுடன் ஏற்றுக் கொண்டாடப்பெற்றன — பெறுகின்றன — பெறும். நாடகங்களைக் காண்பவர் கருத்து விழுமிய நோக்கம் பெற்று விழிப்பெய்தும். முன்னேற்ற வழியில் தன்னேரின்றித் தழைத்துச் செல்லும். ஆக்கப் பணியில் மக்கட்குப் பேருக்கம் ஊட்டும்.

நகைச்சுவைகளில் ஈடும் எடுப்புமற்றுத் திகழ்கின்றன எனினும் கருத்துக்கள் திட்பநுட்பஞ் செறிந்தன. வல்விரைவில் மக்கள் உள்ளத்தை மாற்றித் தம் வழியில் ஈர்க்கும் திறத்தன. பழமையென்று ஆராயாது கிழமை கொண்டாடி அப்படியே ஏற்பதும், புதுமையென்று பொருளுணர்வின்றிப் புறக்கணிப்பதும் அறிஞர் ஷா விடம் காணமுடியா. பழமையின்கணுள்ள மூடப் பழக்கவழக்கங்களை அஞ்சாது ஒதுக்கித் தள்ளுவார். புதுமையின்கண் காணும் பொருந்தாதன போக்கிப் பொருந்துவனவேகொள்ளுவார்.

அவர் மனச் சான்றுக்கு மாறாக எழுதவோ, சொல்லவோ, நடக்கவோ செய்திலர். 'தன் நெஞ்சறியத்' தாங்கண்ட உண்மைகளை எவர்க்கும் அஞ்சாது எடுத்துக்கூறும் வன்மையர். உழைப்பின் பயனும் இன்பமும் ஓயாது உழைப்பதே என்னும் உயரிய நோக்க உறுதிப்பாடுடையர். வேறு ஊதியமோ இன்பமோ விழையாத இயல்பினர்.

“இன்பம் விழையான் வினைவிழைவான் தன்கேளிர்
துன்பம் துடைத்தூன்றும் தூண்.” —திருக்குறள், சுகரு.

என்னும் தமிழ்மறையின் மெய்ம்மைக்கு எடுத்துக்காட்டாவர். மேலும், உழைப்பின் களைப்பே உண்மையின்பம் எனக்கொண்டு ஒழுக்கும் ஒண்மையர்.

செல்வ வறுமைகளால் களிப்போ, கவற்சியோ ஒரு சிறிதும் உளங்கொளாச் செருக்கினர். தம்மைத்தாமே பெரியவ ரெனக் கூறிக்கொள்ளுந்தகையினர். தம்மைப் பேரறிவினர் எனப் பாராட்டிக்கொள்வதில் பெரு வேட்கையுமுடையர். ஒருவர் தம்பா லுள்ள பொன்னும் மணியும் பொருவில் பல் அணியும் நெல்லும் பல்பொருளும் இத்தகைய, இன்ன மதிப்பின என்று கூறிக்கொள்வதை எவரும் குறையாகக் கருதவில்லை. மருத்துவரும் வழக்கறிஞராகிய மன்றாடியும் தம் பெருமையும் அதனால் தங்களுக்கு வேண்டும்பொருள்களும் பாராட்டிக் கொள்வதில் மாறுகொள்வார் எவருமில்ர். அலுவலாளர்களும் அரசியல் முதன்மையரும் வினைவலபாங்கரும் பிறரும் தம் பீடும் பொருளும் பெரிதெடுத்துக் கிளந்துரைப்பவும் ஏற்றுக்கொள் கின்றனரன்றோ? இவைபோலவே இயலிசை நாடகப்புலமை வல்லுநரும் தம்மைப் புகழ்ந்து ஈருக்கிப் பேசுதலும் சால் புடைத்தேயாம். இவ்வுண்மை அரும்பெரும் செந்தமிழ் அரசியல் மறைநூலாம் புறநானூற்றின்கண் விழைவுவிடுத்த விழுமிய வுள்ளத்து வேளாண் மிகுசெல்வர், கோவூர்கிழார் என்னும் புலவர் பெருமானார் பாடிய பொருண்மொழியாலும் காணலாம். அது,

“வள்ளியோர்ப் படர்ந்து புள்ளிற் போகி

நெடிய வென்னுது சுரம்பல கடந்து

வடியா நாவின் வல்லாங்குப் பாடிப்

பெற்றது மகிழ்ந்து சுற்ற மருத்தி

ரு ஒம்பா துண்டு கூம்பாது வீசி

வரிசைக்கு வருந்துமிப் பரிசில் வாழ்க்கை

பிறர்க்குத் தீதறிந் தன்றோ வின்றே, திறப்பட

நண்ணார் நாண வண்ணைத் தேகி

ஆங்கினி தொழுகி னல்லது ஒங்குபுகழ்

க0 மண்ணைச் செல்வ மெய்திய

நும்மோ ரன்ன செம்மலு முடைத்தே.” என்பதாம். —புறம், சஎ.

இப்புணையா ஓவியப் பொருண்மொழிப் பாட்டு அறிஞர் ஷா என்னும் துரை மகனார் வரலாற்றுடன் பெரிதும் ஒத்துத் திகழ்வது உய்த்துணர்வார்க்கெல்லாம் உள்ளங்கை நெல்லி யெனப் பொள்ளெனப் புலனாம்.

இப்புலவர் பெருமான்பால் புகழும் இகழும் ஒப்பக்கொள் ளும் செப்பம் இருந்தது. குற்றம் எவர்பாலுள்தெனினும் மறை

யாது சுற்றமும் துணையும் நற்றிறம் படர்தற்காம் நடுக்கெய்த
நகைச்சுவைபட நன்கெடுத்து மொழிவர்.

எடுத்துக்காட்டாக :

“என் தந்தை குடிப்பதில் எவ்வளவு வல்லவரோ அவ்வளவு
உழைப்பதில் வல்லவன் நான்.”

“இலிடோரா டங்கன்” என்று புகழ்பெற்ற அழகி ஒருத்தி
இருந்தாள். அவள் ஒருமுறை ஷாவைக் கண்டபோது, தான்
அழகில் சிறந்திருப்பதாலும், ஷா அறிவில் சிறந்திருப்பதாலும்
இருவரும் மணந்தால் அழகிலும் அறிவிலும் இணையற்ற
குழந்தை பிறக்கும் என்று கூறினாள். அதற்கு உடனே ஷா,
“ஆனால், என்னுடைய அழகும் உன்னுடைய அறிவும் அந்தக்
குழந்தைக்கு அமைந்துவிட்டால் என் செய்வது?” என்று
கேட்டுத் திணற வைத்தாராம்.

“என் குடியை வெறுக்கின்றீர்கள்?” என்பதற்கு விடை
யாக ஷா கூறியது அவருடைய திறனைக் காட்டுவதாகும். “என்
குடும்பத்தில் இருந்த முன்னோர் என்போல் பலருடைய பங்கு
களையும் சேர்த்துத் தாங்களே குடித்துவிட்டிருக்கிறார்கள்.
ஆகையால் எனக்கு மதுவில் பங்கு இல்லாமல் போயிற்று”
என்பதே.

(அறிஞர் பெர்னாட் ஷா.—டாக்டர். மு. வ.)

ஆகுலம் (ஆடம்பரம்) அற்ற வாழ்க்கையர். தம்பை வறண்
டிருந்தபோதும் திரண்டிருந்தபோதும் பயனற்ற வீண் ஆகுலப்
பொருள்களைக் கண்டும் தாம் வாங்காது வீடு திரும்புவதே தம்
வழக்கமென்று பெருமையுடன் பகர்வர். சோம்பல் வாழ்க்கை
வாழும் செல்வர்போல் சில பகல் கழித்துப் பார்த்து அதனால்
தமக்குத் தோன்றிய துன்பநிலையும் தற்கொலைக்கொப்பான
வெறுப்பும் சொல்லொண்ணாதன என்றுரைப்பர்.

அளவிலாப் பெருஞ்செல்வம் தமக்கும் தம் அருமை
மனைவியார்க்கும் வாய்த்திருந்தும் தாம் மிக்க எளிய வாழ்க்கை
நடத்தி உலகினர் இவ்வாறு நடப்பதே உண்மையும் ஒண்மையும்
வாய்ந்த உறுதிவாழ்க்கையும், பிறர்க்கு உதவாமலுதவும் ஒப்புர
வும், உயிராற்றலாம் ஒரு பெரும் பொருளின்வழி ஒழுகி
யுய்வதற்காம் கடப்பாடும் என்று நாட்டியவர்.

“தம் அறிவாற்றலால் உலகத்தைக் கலக்கும் வகையில்
கண்ட ஷா, தனிப்பட்ட முறையில் எளியவராகவும்
இனியவராகவும் அமைதியானவராகவும் மென்மையானவ
ராகவும் விளங்குகின்றார். அவர் உண்ணும் உணவு, உடுக்கும்

உடை முதலியவற்றில் எளிமையும் விளங்குகின்றது; புதுமையும் விளங்குகின்றது. அவர் தம் உடலில் சோப்பும் தேய்த்துக் கொள்வதில்லை உணவில் எந்தவகையிலும் புலால் சேர்ப்பதே இல்லை. காய்கனிகளும் ரொட்டியுமே அவருடைய வழக்கமான உணவு தம் சொந்தத் தோட்டத்துக் காய்களையே பெரும்பாலும் உணவாகக்கொள்கின்றார். சுருட்டு முதலிய புகைகளை அறவே வெறுப்பவர் அவர். மதுவகைகளைத் தொடுவதே இல்லை. புட்டிகளில் அடைத்துவரும் பழச்சாறுகளையும் அவர் பருகுவதில்லை. அவற்றில் மது கலக்காவிட்டாலும், இரசாயனப் பொருள்கள் கலந்துள்ளன என்று விலக்கிவிடுகின்றார்.”— (டாக்டர் மு. வ.)

மரக்கறி உணவே மனத்தெளிவு வாய்ந்த மாபெரும் புலவர் கட்டும் மெய்யுணர்வு கைவந்த தவத்திருவினர்க்கும் வாய்ப்புடைத்தாம் தூய்மையும் தூப்பும் ஒருங்கமைந்த செப்பமான உணவென்பது அவர்தம் கருத்து. அம்மட்டோ! நீண்டநேரம் களைப்பின்றி உழைக்கவல்லவர்கள் மரக்கறியுணவு உண்ணும் மாண்பினரென்றும், அதனால் சளைப்பின்றி நெடுநேரம் மற்போர் செய்வதற்கும் தக்கவரென்றும் “நாக்கடிப்பாக வாய்ப்பறையறைந்து” நானும் சாற்று நல்லார்.

தம்மாலியலும் வேலைகளைத் தாமே விரும்பிச் செய்வதல்லால் ஏவலர்களைக்கொண்டு செய்விப்பது எஞ்ஞான்று மின்று. கடிதங்களை எல்லாம் தாமே எழுதியும், அஞ்சலில் கொண்டு சேர்த்தும் வருவது வழக்கம். நானும் உடற்பயிற்சி செய்வார். உடற்பயிற்சியுள்ளும் ஒவ்வொரு நாளும் தவறாமல் ஆறு கல் தொலைவு நடப்பார். அகவை தொண்ணூறுக்கு மேலும் ஒருவர் ஆறு கல் தொலைவு நடப்பதென்றால் எத்துணை வியத்தகு செயல் நோக்குமின்! உடல் நலமும் உறுதியும் கேடுறின் அறிவும் ஆற்றலும் கேடுறும். அதனால், உடலோம்புதலே அறிவாற்றல் நிலைப்புக்கும் வளர்ச்சிக்கும் தக்க வாயிலாகும் என்பது அறிஞர் ஷாவின் ஆழ்ந்த கருத்து. இசையிலும் வல்லுநர். பொதுநலத்தொண்டில் மிக்க ஆர்வம் உடையவர். பெண்கள் முன்னேற்றத்தில் பெருவிருப்புடையவர். உயிராற்றல் பெண்ணின் தாய்மை வடிவுகொண்டு ஆண்களைப் படைத்து வளர்த்து ஆட்கொண்டு வாழ்விக்கின்றது. எல்லாத்துறையிலும் பெண்கள் செம்பாகம்பெற்றுத் திகழங்காலமே நாட்டின் நல்வாழ்வுக் காலமாகும் என்பது அறிஞர் ஷாவின் ஆழ்ந்த எண்ணம்.

அறிஞர் ஷா “ஓதுவது ஒழியா” ஒருவர். உண்ணும் போதும் புத்தகமும் கையுமாகவே இருப்பார். ஒன்பது யாண்டு

மிக்க வறுமையுடன் உடையும் ஒன்று நடையும் ஒன்று என்று இருக்கநேர்ந்த காலத்தும் உள்ளக்கவலை ஒருசிறிதுமின்றி ஒதுவதும் எழுதுவதும் உழைப்பதும் ஒழியாதவர். முதற்கண் ஐந்தாண்டுகளில் ஐந்து நாவல்கள் எழுதி முடித்தனர். எவ்வாறெனில், நாடொறும் இலண்டன் பொருட்காட்சி நூல்நிலையத்தில் படிப்பதும், ஐவைந்து பக்கம் தவறாமல் எழுதி முடிப்பதும் அவர்தம் பெருங்கடைமைகளாகக் கொண்டமையால் கல்லூரியில் கற்றது சிறிதேயாயினும் தம் நுண்மாண் நுழைபுலத்தால் இடைவிடாதுழைத்து ஈட்டிய இயற்கைக் கல்வி எண்ணிலாதன.

அறிஞர் ஷா சமயப்பற்றும் வழிபாடும் மிக்குடையவர். சமயத்தின் பேரால் கொள்ளப்படும் மூடப் பழக்கங்களைக் கடிந்தொதுக்குபவர். அதேநேரத்துச் சமயம் வேண்டாமென்று கூறித் தருக்கித் திரியும் பாழ்ங் கொள்கைகளையும் கண்டிப்பவர். “சமய நெறியால் வாழ்க்கையும் ஆட்சியும் செம்மையுறும்” என்னும் சீரிய நோக்கமுடையவர். “கொலை கடிந்து அறத்தினர் வாழ்வார்.” இவ்வுண்மையை அவர் தாம் இயற்றிய ‘ஆன்ட்ரகில்ஸும் சிங்கமும்’ என்னும் சிறந்த நாடகத்துள் “வேட்டை, விளையாட்டு, போர், வாணிகம் முதலிய எக்காரணம் பற்றியும் கொலை கூடாது,” என்று வற்புறுத்துக் கூறியுள்ளார்.

இசைக்கலையில் உள்ளது போன்று ஒவியக்கலையிலும் சொல்லரும் திறலர். தாமியற்றும் நாடகங்களுள் சிலவற்றிற்குத் தாமே ஒவியம் வரைந்துள்ளார். தம் அருமைத் தாயாரின் முழு உருவ ஒவியம் வரைந்து வைத்துள்ளனர்.

1926-ல் அறிஞர் ஷா அவர்களுக்கு இலக்கிய நோபல் பரிசு கிடைத்தது. பரிசுப்பொருள் ஏழாயிரம் பவுனையும் இலக்கியத் தொண்டிற்கே இன்புடன் உவந்து ஈந்துள்ளார்.

இப் புலவர் பெருமான் அயர்லாந்தின் தலைநகர் டப்ளினில் 1856, சூலை—26-ல் பிறந்தனர். ஜார்ஜ் பெர்னாட் ஷா என்பது அவர் திருப்பெயர். அவரின் தந்தையார் குடிப்பழக்கமுள்ளவர். தாயார் மிகவும் நல்லவர். தந்தையாரின் குடிப்பழக்கமே தாயாரையும் பிரித்துவிட்டது. தம்முடன் பிறந்தார் பெண்கள் இருவர். தந்தையாரின் பொருந்தாச் செயலால் அரும்பெரும் குடும்பம் மதிப்புடன் பொருந்தி வாழ முடியவில்லை. தம் மாண்பு மிக்க தாயார்க்கு இசைப்பயிற்சியும் திறமையும் இருந்தன. அவ்வம்மையாரின் வருவாயே குடும்பத்தை வடுவின்றி வாழ வழிசெய்தது.

தாயார் 1872-ம் ஆண்டில் தம்மிரு பெண் மக்களுடன் இலண்டன்மாநகரம் வந்து குடியேறினர். தாயார்பால் தாங்கற்ற இசையைத் தாமே பயின்று வளர்த்தனர். கல்லூரிப் படிப்புக்கு வழியில்லாமற் போகவே, தம் கூர்த்த மதியால் ஆங்கில நூல்களையும் செய்யுட்களையும் கற்று வல்லரானார். கற்றவற்றுள் ஷெல்லி ஒருவரே அவர் தம் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டவர். ஒரு குறுநில மன்னர்பால் நன்மதிப்புடன் கணக்கராக வேலை பார்த்தனர். திறமையால் வேலையும் படியும் உயர்ந்தன. எனினும், 1876-ம் ஆண்டில் அத்தொழிலை விட்டகன்றனர்.

1876-ல் இலண்டன்மா நகர் வந்து சேர்ந்தார். முதன் முதலில் இசைக்கலைஞர் ஒருவர்க்குத் துணையாளாகப் பணி புரிந்தனர். 1881-ல் தேர்தல் நடந்தபோது குடவேலை (ஒட்டு) எண்ணும் அலுவலிலமர்ந்தனர். அவ்வேலை இரண்டொரு நாட்களே. 1885-வரை வேலையற்றவராக விளங்கித் தாயின் உதவியால் காலங் கழித்தனர். 1885-ம் ஆண்டு முதல் எழுத்தாளராகத் திகழ்ந்தார். அவ்யாண்டில் நூற்றுப்பன்னிரண்டு பவுன் வருவாய் வந்தது. அது முதல் 1914-18. உலகப்போர் வரையில் பணமுட்டின்றி வாழ்ந்தார். போர் முடிந்தபின் வருவாய் பெருகி எல்லையின்றிக் குவிவதாயிற்று.

அறிஞர் பெர்னாட் ஷாவின் நாற்பதாம் அகவையில் (1898) அயர்லாந்தின் பெரும்பொருள்நிலக்கிழார் ஒருவரின் திருமக ளாரைத் திருமணம் புரிந்துகொண்டனர். அவ்வம்மையார் அறிவும் அடக்கமும் அமைதியும் அன்பும் அழகும் ஓர் உரு வெடுத்தனையவர். பொறையும் நிறையும் புகழும் பூணெனப் பூண்டவர். பெரும்பொருட்கு உரியவர். அவர் தம் பொருள் மதிப்பு ஒரு நூறாயிரத்து ஐம்பதினாயிரம் ஸ்டர்லிங் ஆகும். அதன் வருவாய் ஆண்டொன்றுக்கு இருபத்தையாயிரம் ஸ்டர் லிங்காகும். அதற்குக் கட்டவேண்டிய வரி இருபதினாயிரம் ஸ்டர்லிங்காகும். அவ்வம்மையார் திருப்பெயர் சார்லட் பிரான் சிஸ் டவுன்ஷன் என்ப. மக்கட்பேரொன்றொழிய மற்றெல்லாப் பேறும் பெற்றுச் சிறந்தவர். அவ்வம்மையார் 1943-ல் பெரும் பிறி துறலாய்த் துறக்கமுற்றனர்.

அதுமுதல் ஷா, இலண்டன்மாநகரிலிருந்து முப்பதுகல் தொலைவிலுள்ள செயின்ட் அயாட்லாரென்ஸ் என்னும் சிற் றூரில் வாழ்ந்துவந்தனர். கவலையின்றித் தம் வேலைகளைத் தாமே குறிக்கொண்டு நோக்கி நெறிப்படச் செய்துவந்தனர். கூர்த லறம் என்னும் கொள்கையில் திளைத்தவர். இறப்பிற்கஞ்சாச்

சிறப்பினர். இலண்டன்மாநகர்த் தெருவில் மழையெனக் குண்டு வீழும்பொழுதும் அஞ்சா நெஞ்சுடன் உலவிச் சென்ற ஆண்மையர்

சென்ற செப்டெம்பர்த் திங்களில் இடறி வீழ்ந்து காலில் அறுவை மருத்துவம் செய்யப்பெற்றனர். காலும் குணப்பட்டு வந்தது. 'இதில் உய்வேனெல் நெடுவாழ்வு எய்துவேன்' என இசைத்தனர். உலகு நடுங்க, உற்றார் வருந்த, புலவர் புலம்ப, எழுத்தாளர் ஏங்க, கூத்தர் சூலைய, ஆசிரியர் அலற நவம்பர் 2-ம் நாள் தம் இல்லத்தில் பொய்யுடல் நீத்து மெய்யுடல் பெற்று மேலுலகெய்தினர்.

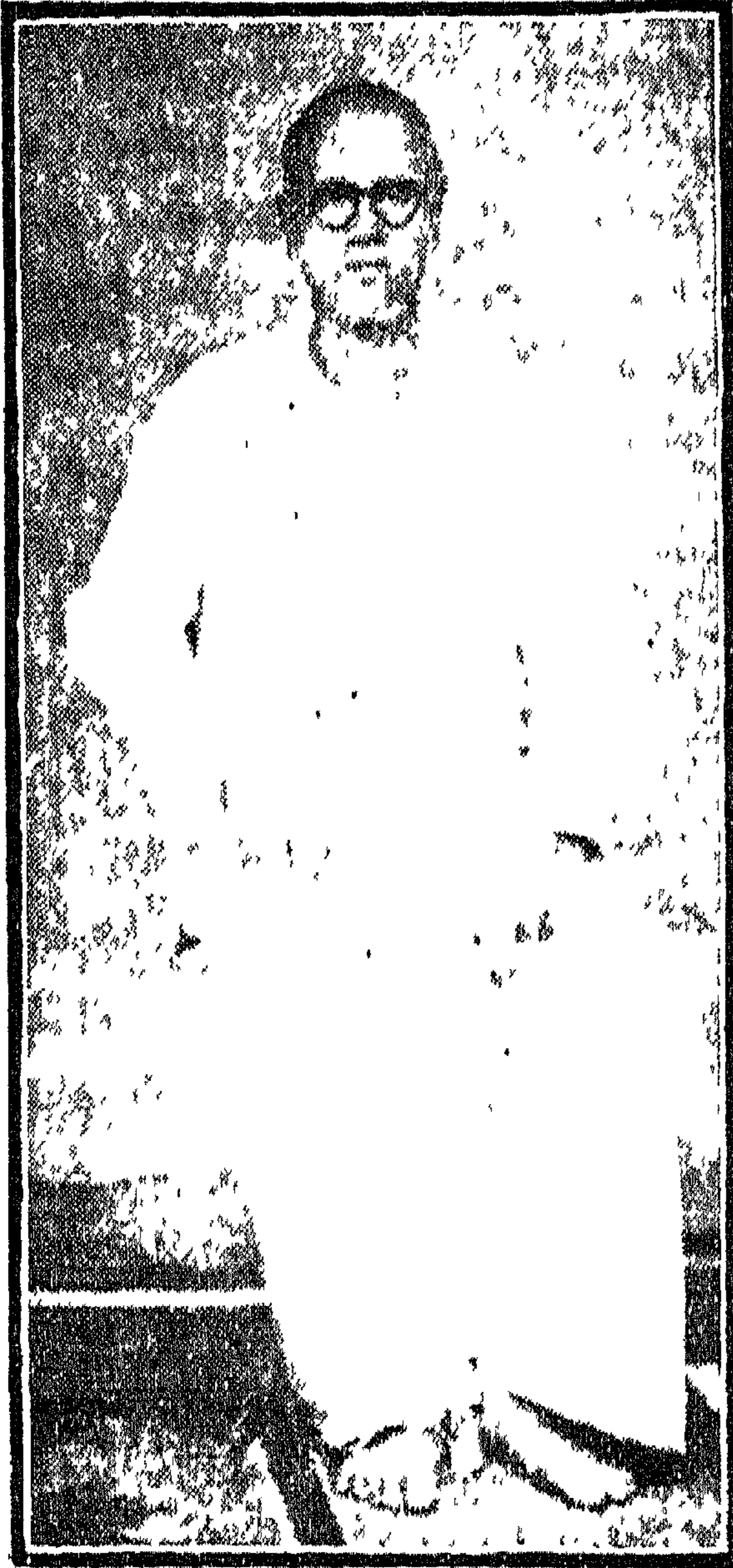
அறிஞர் ஷாவின் பொன்னுடல் திங்களன்று இலண்டன்மாநகரில் எரியூட்டப்பட்டது. பிரித்தானியப் பெருமக்களை வழக்கமாக அடக்கம் செய்யப்படும் வெஸ்ட் மின்ஸ்டர் அபேயில் அல்லது டப்ளிளி லுள்ள செயிண்ட் பாட்டிரிக்வில் அவர்தம் என்பும் சாம்பரும் அடக்கம் செய்யப்பெறும். அத்துடன் அவர்தம் அருமை மனைவியர் என்பும் சாம்பரும் சேர்த்தே அடக்கம் செய்யப்பெறும்.

அவர்தம் பெரும்பொருட் குவியல் உடைமைகள் இரண்டரை இலட்ச முதல் ஏழரை இலட்சம் பவுன் ஆகும். இன்னும் ஐம்பது ஆண்டுகள் வரை அவர்தம் நூற்களுக்குப் பங்கு ஊதியம் வந்துகொண்டிருக்கும். இவைகட்கெல்லாம் இறுதி முறி (Will) ஒன்று எழுதி வைத்துள்ளனர். அதன் விளக்கம் இனிமேற்றான் வெளிவரும். அதில் அவருக்குத் தொண்டு செய்த பணியாளர்க்குத் தகுந்த நன்கொடை அளிக்கப்பெற்றிருக்குமெனவும் தெரிகிறது.

அவர்தம் பிரிவுக்குக் கையற்றும் பரிவுகூறப் பெருமக்கள் எவரும் இல்ர். அவருட் சிறந்தோர் ராஷ்ட்ரபதி ராசேந்திர பிரசாத், முதலமைச்சர் நேருஜி முதலானவர்களாவர். நம்முடைய ஆழ்ந்த பரிவும் அறிஞர் ஷாவுக்கு உரியதாகுக. அவர்தம் ஆவி பேரா இயற்கைபெற்று என்று மின்புறுக. அவர்தம் நூல்கள் நின்று நிலவி இளைஞர்கட்கும் முதியவர்கட்கும் எல்லா துறைகளிலும் ஊக்கமும் ஆக்கமும் அளித்து அவர்தம் உட்கோளாகவுள்ள உலக ஒருமை நோக்குடன் வாழ்வளித்து வாழ்வனவாக.

அப்பர் அச்சக மேலாளர் மறைவு

திரு. சி. மு. கோவிந்தராச முதலியாரவர்கள் 'அப்பர் அச்சக' மேலாளராவர், இவர்கள் திருத்தந்தையார் சிறுமணவூர்

சி. மு. கோவிந்தராச முதலியார்
மேலாளர்,
அப்பர் அச்சகம், சென்னை.

முனிசாமி முதலியாரவர்களாவர். அவர்கள் 'சிவகாமி அச்சகக்கூடம்' ஒன்று நிறுவிச் செந்தமிழும் சிவநெறியும் சிறக்க அரும்பெருந் தொண்டாற்றினர். அடியார்க்கு அன்புடன் அமுதூட்டி இன்புறும் இயல்பினர். தந்தையார் சிவத் தொண்டுக்குக் கருத்தொத்த சீலராய்த் தாயாரும் அமைந்திருந்தனர். தந்தையார் செய்யுளாலும் உரைநடையாலும் பல நூல் இயற்றி வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

அந்நாட்களில் திரு. முதலியாரவர்களும் உடனிருந்து உழைந்து வந்தனர். அதனால், இவர்களுக்கும் தனித்தமிழ்ப்பற்றும் சிவநெறிப்பற்றும் இயல்பாகவே அமைந்துள்ளன. அந்நாள் தொட்டே அச்சக உழைப்பாளர்களாக உழைத்து வந்தனர். எல்லாரிடமும் அன்பும் நண்பும் பூண்டொழுகினர். உள்ளத்தாய்மையின் உறுப்பாக உடலும் உடையும் எந்

நேரமும் தாய்மையுடனே காணப்படுவர். இசையிலும் வல்லவர். திருமுறைத் திருப்பாட்டுகளைத் தம் இனிய குரலில் இன்னிசையுடன் ஒதுங்கால் எல்லாரும் உருகி இன்புறுவர்.

உழைப்பாளிகளுடன் தாமும் ஓர் உழைப்பாளியாக உழைத்துவந்த ஒண்மையர். அதனால் உழைப்பாளிகள் அனைவரும் முதலியாரவர்களைப் பெற்றோரினும் மிக மதித்துப் பேணி உழைத்து ஒழுகிவந்தனர். காலமல்லாக் காலமாகிய தம் ஐம்பத்திரண்டாம் ஆண்டில் சின்னாள் உற்ற சிறுபிணியால் தம் மில்லத்தில் 31-10-50-ல் இறையடி எய்தினர். அவர்கள் ஆவி என்றும் இன்புறுக.

அந்தணன் புலவன்

[புலவர், சி. சுப்பிரமணியன், கோவை.]

சேயோன் மேய மைவரை யுலகைச் சிறக்கப்பாடி, ஏழையரையும், ஏந்தலரையும் இன்புறுத்தும் எழிற்புலவராயமைந்து, உலகம் போற்றும் பாரியின் உயிர்த்துணைவராயிருந்து, “குறிஞ்சிக் கபிலன்” என்னும் பெரும் பெயரினைப்பெற்ற வாதவூராரே ஈண்டு ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுவார். இவரைச் சிலர் அந்தண வருணத்தினரென அறைவர். எது குறித்தோவெனின் (புறம் ௧௨௬.) “புலனமூக் கற்ற வந்த னுளன்” என்னும் நப்பசலையார் கூற்றும், (புறம். ௨௦௦). “யானே பரிசிலன் மன்னும் அந்த னுளன்,” (புறம் ௨௦௧.) “அந்தணன் புலவன் கொண்டுவந் தனனே” எனும் அவர் கூற்றுங் குறித்தென்க.

உண்மையில் சங்க நாளில், சாதி வேற்றுமையில்லா நாளில், அதுவும் புலனமூக்கற்ற, செறுத்த செய்யுள் செய்செந் நாவின், வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன் இவ்வாறு சாதியால் தம்மை யுயர்த்திக் கூறியிருப்பாராவென்ப தாராயத்தக்கது.

பண்டையில் அந்தணன், பார்ப்பான் என்னும் சொற்கள் அருளொழுக்கமுடையார், பிறர் நலமே பார்ப்பார், முக்காலமும் முடியப் பார்ப்பார் என்னும் தவ இலக்கணமாகிய,

“உற்றனோய் நோன்ற லுயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
யற்றே தவத்திற் குரு.” (திருக்குறள், ௨௬௧)

எனும் வள்ளுவர் வாய்மொழிப்படி ஐயன், இறைவன், முனிவன், நீத்தான், குரவன், ஆசிரியன் (ஆரியன்) என்னும் பொருளையே புலப்படுத்தச் சங்கச் செய்யுள் பலவும் சான்று பகரக் கீழ்க் காண்பாம். தொல்காப்பியத்துள்,

“நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே
ஆயுங் காலை யந்தணர்க் குரிய” (தொல். பொருள். ௬௨௫)

என்பதும்,

அதற்குப் பேராசிரியருரையும் பிறப்பினான் அல்ல, செய்தொழிற் சிறப்பினான் இப்பெயர் பெற்றாரென்பதனை யுணர்த்தும். குறுந்தொகையில்,

“படிவ வுண்டிப் பார்ப்பன மகனே” (௧௫௬)

என்பதும்,

“ பார்ப்பன மகனே பார்ப்பன மகனே ”

என்பதும் ஒழுக்காலுயர்ந்த தவவடிவத்தானையே குறிக்கக் காணலாம். அன்றியும், (தொல். புறத். எரு) “ அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும் ” என்னும் அடியும், உரையும் தொழிலால் பெற்ற பெயரினைக் குறிக்கக் காணலாம்.

நீத்தார் பெருமையில்,

“ அந்தண ரென்போ ரறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டொழுக வான்.” (குறள். ௩௦)

என்பதும், இல்லறம் நீங்கிய துறவறத்தாரையே அதிகாரத் தானும், அறவோரென்னுஞ் சொல்லானும், செந்தண்மை பூண்டொழுகும் பொருளானும், தொழிலானும் உணர்த்தக் காணலாம். இதுவும் முன்னைய “உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை”யோடு ஒக்கக் காண்க. புறத்தில்,

“ இறைஞ்சுக பெருமனின் சென்னி சிறந்த
நான்மறை முனிவர் எந்துகை யெதிரே.” (புறம்)

என்பதில், முனிவர் நான்மறை வல்லார் என்பது பெறப்பட்டது. எனவே, மறைவல்லார் அந்தணரென்பது முன்னமேயே யறியக்கிடந்தமையின், அந்தணர் முனிவர் என்பது ஈண்டும் செயலாற் பெறப்படுதல் காண்க.

பதிற்றுப்பத்துள்,

“ ஆறுபுரிந்தொழுகும்
அறம்புரி யந்தணர் வழிமொழிந் தொழுகி.”

என்பதும், மறைவல்லவர் தொழிலாய வேள்வி (வேள் - உதவி) முதலிய தொழிலால் பெற்ற பெயரென வறிக.

அன்றியும், புறம். க-இல் “மறைநவி லந்தணர் ” என்பது நான்மறை முனிவர் என்பதனோடொத்திருத்தல் காண்க. இச் செய்யுளிலேயே,

“ நீரற வறியாக் கரகத்துத்
தாழ்சடைப் பொலிந்த வருந்தவத் தோற்கே.”

(புறம். கடவுள் வாழ்த்து)

என்பது, அந்தணர்க்குத் தொல்காப்பியர் கூறிய இலக்கணமாகிய கரகமமைந்த இறைவனாகிய சிவபிரானைத் தவத்தோன் எனக் கூறியதனையும் எண்ணி மேல்வருவதனோடு சேரப்பண்ணியுணர்க.

“ இமையவில் வாங்கிய ஈர்ஞ்சடை யந்தணன்.”

(குறிஞ்சிக்கலி-௨)

என்பது மேலதாகிய கரகமேந்திய தவத்தோனை அந்தணன் என்றமை, இறைவனையும் உணர்த்தக் காண்க.

“ பாக முண்ட பைங்கட் பார்ப்பான்
உமையொடு புணர்ந்த காம வதுவையுள்.”

(பரிபாடல், ௫-ல் ௨௭)

என்பதும், பார்ப்பான் என்பது இறைவனை யுணர்த்தல் காண்க. எனவே, சுடலையாடு மியல்புடைய இறைவனே பார்ப்பான், அந்தணன் எனப் பெயரேற்றமையால், மலரோன் பிறப்பா லாகிய பார்ப்பாராகிய வருணத்தைக் குறியாமை யறிக.

மேலும்,

“ எறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய குடைநீழல்
உறித்தாழ்ந்த கரகமு முரைசான்ற முக்கோலும்
நெறிப்படச் சுவலசைஇ வேரோரா. நெஞ்சத்துக்
குறிப்பேவல் செயல்மலைக் கொளைநடை யந்தணீர்!”

(பாலைக்கலி-க)

என்பதும், தமிழ்நாட்டுத் தவத்தொழிலில் ஈடுபட்ட நல்லொழுக் குடைய—பலகால் பல தலைவர்க்கு உசாத்துணையாயமையும் குறிப்பேவல் செய்யும் இயல்புடைய—சிறப்பானமைந்த அந் தணரை யுணர்த்திற்று.

“ நறவினை வரைந்தார்க்கும் வரையார்க்கும் அவையெடுத்
தறவினை யின்புறா உ மந்தண ரிருவரும் ” (மருதக்கலி-௩௪)

என்பதில் வியாழ வெள்ளிகளையே அஃதாவது சுர, அசுர தலைவரிருவரையுமே அந்தணர் என்றார்.

“ ஆன்ற கேள்வி யடங்கிய கொள்கை
நான்மறை முதல்வர் சுற்றமாக
மன்னர் ஏவல் செய்ய.....”

(புறம்-௨௬)

என்பதில், ஆன்ற கேள்வியும், அடங்கிய கொள்கையும், கபிலர்க் குரிய வெறுத்த கேள்வியையும், புலனழுக்கற்றமையையும் உணர்த்தக் காண்க. செல்ல,

“ பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும் ”

(புறம்-௩௪)

என்பதின் வேற்றச்சாகக்,

“ குரவர்த் தப்பிய ” எனக் காண்கின்றமை ஆசிரியன் என்னும் பொருளையுணர்த்தக் காண்க.

இன்னும், பரிபாட்டில் “நா வ லந்தண ரருமறைப் பொருளே” “ விரிநூ லந்தணர்”. “ புரிநூ லந்தணர் ” என்பனவும் பலவும் மேற்கூறிய பொருட்களையே சங்கத்துச் சான்றோர் செய்யுள் பல்லிடத்தும் குறித்துச் செல்லக் காண்க. அமைய,

நக்கீரர், கபிலர், பரணர் மூவரும் ஒரு கூட்டத்தாரென்பது வழக்கானும், செய்யுளானுமறியலாம். இவரெல்லாரும் குறிப்ப

மிலாதார் என்பது அவரவர் செய்யுளான் அறியக்கிடக்கின்றது. பரணரும்,

“ பசித்தும் வாரேம் பாரமு மிலமே ” என்றனர்.

எனவே, இதுகாறங் கூறியவற்றானும், கபிலர் யாண்டும் குடும்பத்தோடு வாழ்தல் காணப்படாமையானும், தானே “ அந்தணன் புலவன் கொண்டுவந் தனனே ” என்றமையான் பிறப்பு குறித்துக் கூறின் பேரறிவினைக் குறியாதாகலானும், ‘அந்தணன் புலவன் முனிவன் புலவன் கொண்டுவந்தேன்’ எனவேநீ அஞ்சாதேகொள் ; என்றே பொருள்படக் காண்க. நக்கீரரும்,

“ சீரை தைஇய் வடுக்கையர் சீரொடு
வலம்புரி புரையும் வானரை முடியினர்
மாசற விமைக்கு முருவினர் மானின்
உரிவை தைஇய வுன்கெடு மார்பின்
என்பெழுந் தியங்கும் யாக்கையர் நன்பகல்
பலவுடன் கழிந்த வுண்டிய ரிகலொடு
செற்ற நீக்கிய மனத்தினர் யாவதும்
கற்றே ரறியா வறிவினர் கற்றேர்க்குத்
தாம்வரம் பாகிய தலைமையர் காமமொடு
கடுஞ்சினங் கடிந்த காட்சியர் இடும்பை
யாவது மறியா வியல்பினர் மேவரத்
துனியில் காட்சி முனிவர்.” (முருகு, கஉசு-கஉஎ)

என்றமையும், முனிவரியல்பினையும் அவரியல்பினையும் ஒருவாறுணர்த்துகின்றது.

“ இருபிறப் பிருபெய ரீர நெஞ்சத்
தொருபெய ரந்தண ரறனமர்ந் தோயே.” (பரிபாடல்-கசு)

என்று முருகனைக் கூறியதையும் மேலனவற்றோடு ஒட்டியுணர்க.

முடிவாக, அந்தணராகும் முனிவரர் இல்லறப்பிறப்பில் இயற்பெயரும், துறவறமாகிய உண்மையுணரும் பிறப்பில் சிறப்புப்பெயரும் ‘முனிவனகத்தியன்’ என்பதுபோலப் பெற்றமையாலேயே ‘இருபிறப் பிருபெய’ரென்றார். ஈரநெஞ்சம் அருளொழுக்கைக் காட்டுகின்றது. எனவே, இயற்கையிலேயே புலவராகிய கபிலரும் ‘முனிவனகத்தியன்’போல ‘அந்தணன் புலவன்’ என்று கூறியிருக்கலாமென்றே நினைந்தறியக் கிடக்கக் காண்க.

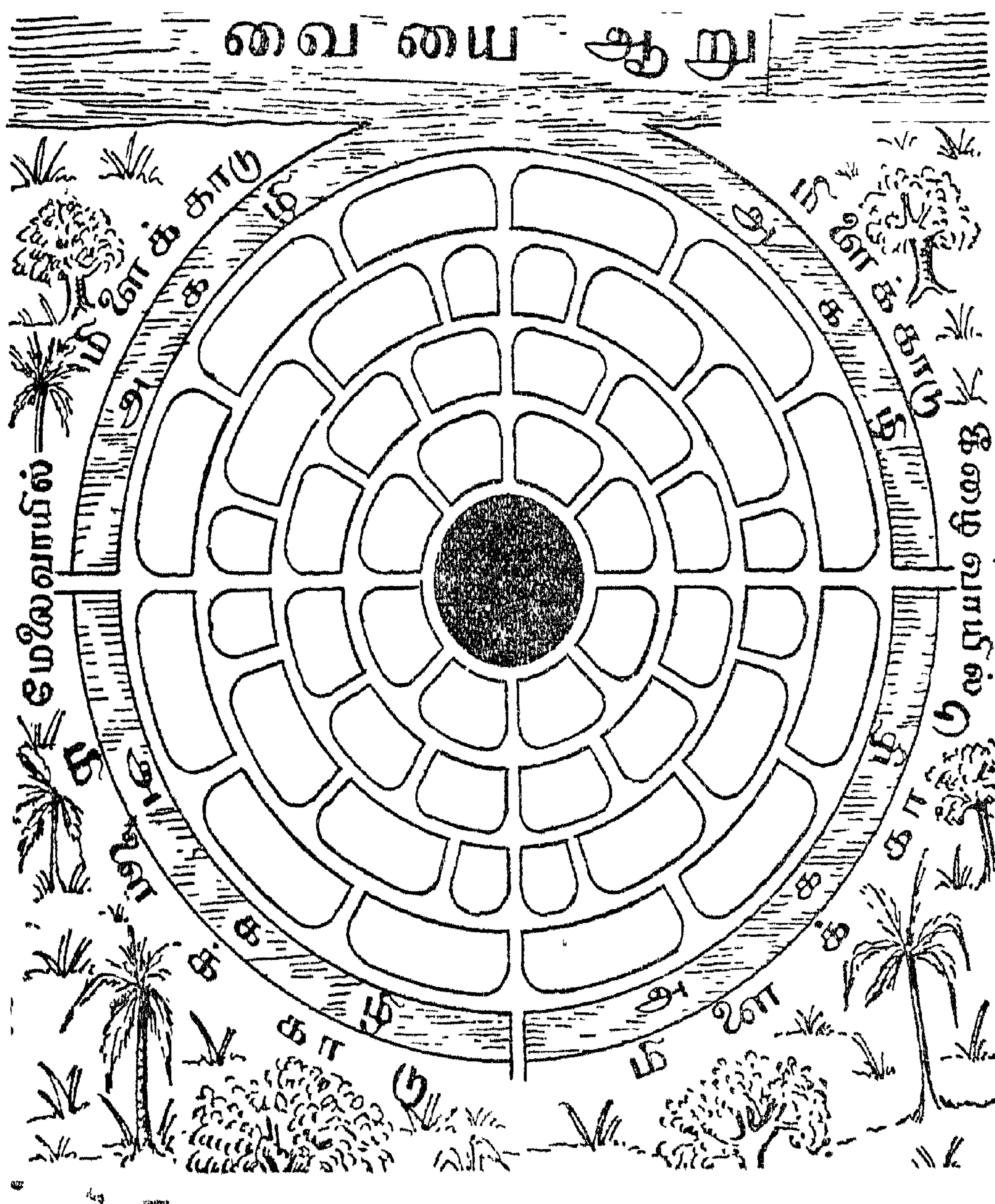
“ முரணில் பொதியில் முதற்புத்தேள் வாழி
கபில பரணரும் வாழி.....”

என்றதும் மேலது குறித்தேயாம் என்க.

சங்ககாலத்து மதுரை

[மயிலை, சீனி. வேங்கடசாமி]

சங்ககாலத்திலே, நாகரிகமும் சிறப்பும் செல்வமும் பெற்று விளங்கிய நகரங்களிலே மதுரைமாநகரமும் ஒன்று. பாண்டிய நாட்டின் தலைநகரமான இந்த மதுரை, தென்மதுரை என்றும், தக்கிணமதுரை என்றும், கூடல் என்றும், நான்மாடக்கூடல் என்றும் பெயர்பெற்றிருந்தது. சங்ககாலத்து மதுரைமாநகரம், இப்போதைய மதுரை நகரம் இருக்கிற இடத்தில் இருக்கவில்லை; அது வைகையாற்றின் தென்கரையிலே, திருப்பரங்குன்றத்திற்குக் கிழக்கே இருந்தது.

இதனை,

“ மாடமலி மறுகிற் கூடற் குடவயின்.....குன்று’
என்று திருமுருகாற்றுப்படை கூறுவதிலிருந்தும்,

“கொடிநாடங்கு மறுகிற் கூடற் குடாஅது
பல்பொறி மஞ்சை வெல்கொடி யுயரிய
ஒடியா விழவின் நெடியோன் குன்றம்”

என்று தாயங்கண்ணார் (புறம்-149) கூறுவதிலிருந்தும் அறியலாம். திருப்பரங்குன்றத்திற்குக் கிழக்கே, வைகையாற்றின் தென்கரையிலே இருந்த சங்ககாலத்து மதுரைமாநகரம் எவ்வாறு அமைந்திருந்தது என்பதை ஈண்டு ஆராய்வோம். நமது ஆராய்ச்சிக்குப் பழைய சங்க நூல்கள் உதவிசெய்கின்றன. இந்நூல்களின் துணைகொண்டு ஆராய்வோம்.

அமைப்பு :

மதுரைமாநகரம் தரையமைப்பில் (Plan) வட்டவடிவமாகவும், தாமரைப்பூ போன்ற உருவத்துடனும் அமைந்திருந்தது என்று பழைய பரிபாடல் செய்யுள் கூறுகிறது.

“மாயோன் கொப்பூழ் மலர்ந்த தாமரைப்
பூவொடு புரையும் சீரூர்; பூவின்
இதழகத் தனைய தெருவம்; இதழகத்து
அரும்பொகுட் டனைத்தே அண்ணல் கோயில்;
தாதின் அனையர் தண்டமிழ்க் குடிகள்;
தாதுண் பறவை யனையர் பரிசில்வாழ்நர்.”

பழைய மதுரைமாநகரம், தாமரைப் பூப்போன்று வட்டவடிவமாக இருந்தது. வட்டவடிவமான நகரத்தின் நடுமத்தியில், (தாமரைப்பூவின் நடுவில் உள்ள பொருட்டு போன்று) பாண்டியனுடைய கோயில் (அரண்மனை) அமைந்திருந்தது. தாமரைப் பொருட்டைச் சூழ்ந்து இதழ்கள் பொருந்தியிருப்பதுபோல, அரண்மனையைச் சுற்றிலும் தெருக்கள் தாமரை இதழ்களைப் போன்று அமைந்திருந்தன என்று இச்செய்யுள், மதுரையின் அமைப்பைப் படம் வரைந்து காட்டுகிறது.

தாமரைப்பூ, நந்தியாவட்டப்பூ, வில், சுவத்திகம் முதலிய உருவங்களைப்போன்று நகரங்களை அமைப்பது பண்டைக்காலத்து வழக்கம். அவ்வழக்கத்தையொட்டி பண்டைக்காலத்து மதுரை நகரமும் தாமரைப் பூப்போன்று அமைந்திருந்தது. மதுரைமாநகரத்தைப்போன்றே, மகதநாட்டின் தலைநகரமாயிருந்த இராசகிரியம் என்னும் நகரமும் ‘தாமரைப்பூவின் உருவமாக அமைந்திருந்தது’, என்று பெருங்கதை என்னும் நூல் கூறுகிறது. அதாவது:

பெருப்படைச்சேரி திருந்தணி எய்திக் கைபுனை வனப்பினோர்
பொய்கையாகவும், போகச்சேரி புறவிதழாகவும், பெருங்கடியாளர்
அருங்கடிச்சேரி புறவிதழ் மருங்கிற் புல்லிதழாகவும்

பல்விலை வாணிகர் நல்விலைச்சேரி புல்லிதழ் பொருந்திய நல்லிதழாகவும், அந்தணர்சேரி அகவிதழாகவும், அருமதி அமைச்சர் திருமதிற்சேரி ஆசின் பன்மலர் அல்லியாகவும், அரசனுடைய கோயில் கோட்டையாகவும் அமைந்து, இராசகிரியநகரம் தாமரைப் பூப்போன்று இருந்தது என்று பெருங்கதை கூறுகிறது. (மகத காண்டம், இராசகிரியம் புக்கது: 1-123)

இதனால், பண்டைக்காலத்திலே தாமரைப் பூப்போன்று நகரங்களை அமைப்பது இந்தியநாட்டில் வழக்கம் உண்டென்றும், சங்ககாலத்து மதுரைமாநகரமும் அவ்வாறே தாமரைப்பூப்போன்று அமைந்திருந்ததென்றும் பழைய செய்யுள்களினாலே அறிகிறோம். ஆனால், அந்த அமைப்பின் உருவப்படம் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. தாமரைப்பூப்போன்ற நகர உருவத்தை அறிஞர் சிலர் படம் எழுதிக் காட்டியுள்ளார்கள். அப் படங்கள் பொருத்தமானவை என்று எமது கருத்துக்குத் தோன்றவில்லை. ஆகவே, எமது கருத்துக்குப் பொருத்தமெனத் தோன்றியபடி, மதுரைமாநகரத்தின் தரையமைப்பை (Plan) இங்கே வரைந்து காட்டியுள்ளோம். (படம் காண்க.) பண்டைக் குறிப்புகளுடன் இப்பட அமைப்பை ஒப்பிட்டுப்பார்த்து அறிஞர் உண்மை காண்பாராக.

மதுரைமாநகரத்தைப்பற்றிய செய்திகளைச் சங்கநூல்களிலிருந்து ஆராய்ந்து காண்பாம்.

மதுரைமாநகரம், வைகையாற்றின் தென்கரையில் இருந்தது என்பது, கோவலனும் கண்ணகியும் கௌந்தியடிகளுடன் மதுரைக்குச் சென்றபோது வைகையாற்றை ஓடத்தினால் கடந்து தென்கரை சென்று மதுரை யடைந்தனர் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுவதிலிருந்து அறியலாம். இதனை,

“மாதவத் தாட்டியொடு மரப்புணை போகித்
தேமவர் நறும்பொழில் தென்கரை எய்தி”

என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுவதிலிருந்து அறியலாம்.

வைகையாற்றைக் கடந்து தென்கரை யடைந்தவுடனே வடக்கு வாயில் வழியாக நகரத்திற்குள் செல்லமுடியாது. வடக்கு வாயில் எப்போதும் அடைபட்டிருந்தது. (படம் காண்க.) ஏனென்றால், வடக்குப்புறத்தில் வைகையாறு கோட்டை மதில் சுவரையொட்டிச் சென்றது. இதனை,

“வந்து மதுரை மதில்பொருடும் வான்மலர்த்தாய்
அந்தண் புனல்வையை யாறு.....”

என்னும் பரிபாடல் (12, வையை) அடிகளாலும்,

நீர்முற்றி மதில்போருடம் பகையல்லால் நேராதார்
போர்முற்றொன் றறியாத புரிசைசூழ் புனலூரன் ”

என்னும் கலித்தொகை (67-ஆம் கலி) அடிகளாலும் அறியலாம்.

வடக்குப்புற வாயில் தவிர, ஏனைய கிழக்கு மேற்கு தெற்கு வாயில்கள் வழியாக நகரினுட்செல்லச் சாலைகள் இருந்தன. கோவலன் கண்ணகியாருடன் கிழக்கு வாயில் வழியாக மதுரைக்குச் சென்றான் என்றும், கண்ணகியார் மதுரையை எரித்த பின்னர் திருச்செங்கோட்டிற்குச் சென்றபோது, மேற்கு வாயிலைக் கடந்து சென்றார் என்றும் சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது

அரண் :

அக்காலத்தில் நகரங்கள் கோட்டைக்குள் அமைந்திருந்தன. நகரத்திற்குப் பாதுகாப்பாக அகழி, காடு முதலியவை அமைந்திருந்தன.

“ மணிநீரும் மண்ணும் மலையும் அணிநிழல்

காடும் உடையது அரண்”

(திருக்குறள், 742)

என்று திருவள்ளுவர் கூறுகிறார். “மணிநீரும் என்றது பளிங்கு போலத் தெளிந்து ஆழம் உடைமையும் வற்றாமைமும்; மண்ணும் என்றது நாற்பெருள் சேனையும் அகத்து இடுதற்கு அரிய இடமும்; மலையும் என்றது, மற்று அதன் புறத்து முற்றி ஒங்கித் தலைமயக்குறுத்து ஆங்கு அதன் புறம் சூழ்ந்து ஒங்கிப் பரந்த தூங்கு இருள் காடும் வகை அறப்பெற்ற இவை நான்கினையும் உடையதே அரண் ஆவது,” என்று காலிங்கர் உரை எழுதுகிறார். “தெளிந்தநீர் ஆயினும், நிழலும் நீரும் இல்லாத வெறுநிலம் ஆயினும், மலை ஆயினும், அழகிய நிழலையுடைய காடு ஆயினும் உடைய இடம் அரண்ம,” என்று பரிப்பெருமாள் உரை கூறுகிறார்.

இந்த இலக்கணப்படி, மதுரைமாநகரம் காடு, அகழி என்னும் இரண்டு அரண்களைக் கொண்டிருந்தது. கோட்டையைச் சூழ்ந்து முள் காடுகள் இருந்தன. இதற்கு மீனைக்காடு என்று பெயர். இந்த முள் காட்டைக் கடந்துசெல்வது கடினமானது. கிழக்கு மேற்கு தெற்கு வாயில்களுக்குச் செல்ல வேண்டுமானால், இந்த முள் காட்டினுள் ஊடுருவிச்சென்ற சாலைகள் வழியாகத்தான் செல்லவேண்டும். காட்டைக் கடந்ததும் நீர்நிறைந்த ஆழமான அகழி காணப்பட்டது. இந்த ஆழமான அகழி வடக்கே வைகை ஆற்றுடன் இணைந்து இருந்தது. ஆகவே, இதில் எப்போதும் நீர் வற்றாமல் இருந்தது. காவற்காட்டினையும் அகழியையும் சிலப்பதிகாரம் இவ்வாறு கூறுகிறது.

“ அருமினை யடுத்த அகழிசூழ் போகி ”

(புறஞ்சேரி இறுத்தகாதை, 184)

“ அழித்தற் கரியமினை சூழ்ந்த கிடங்கின் புறத்தைச் சூழ் போந்தென்க. மினை - காவற்காடு ” என்பது அடியார்க்கு நல்லார் உரை.

“ இளைசூழ் மிளையொடு வளைவுடன் கிடந்த
இலங்குநீர்ப் பரப்பின் வலம்புணர் அகழி ”

(ஊர்காண் காதை, 62-63)

“ கட்டுவேலி சூழ்ந்த காவற்காட்டோடு தானும் நகரைச் சூழ்தலை உடன்பட்டுக்கிடந்த வலத்திலே பொருந்திச் சூழலும் இலங்குநீர்ப் பரப்பையுடைய அகழி ” என்பது அடியார்க்கு நல்லார் உரை. இந்த அகழியை, “ குண்டுநீர் வரைப்பிற் கூடல் ” என்று புறநானூறு (347) கூறுகிறது.

கோட்டை மதில் :

காவற்காட்டுக்கும் அகழிக்கும் உள்ளே வட்டவடிவமான இரண்டு மதிற்குவர்கள் ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக நகரத்தைச் சூழ்ந்திருந்தன. உயரமும் அகலமும் திண்மையும் பொருந்திய இச்சுவர்களின் அடிப்புறம் கருங்கற்களிளாலும், மேற்புறம் செங்கற்களிளாலும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. வெளிமதில் புறமதில் என்றும், உள்மதில் அகமதில் என்றும் பெயர்பெற்றிருந்தன. புறமதிலுக்கும் அகமதிலுக்கும் இடையிலிருந்த இடம் புறஞ்சேரி என்று பெயர்பெற்றிருந்தது.

ஆழமான கிடங்கினையும் (அகழி), உயர்ந்த மதிலையும், திண்ணிய வாயிலையும், எண்ணெய் பூசிக் கருநிறமாகக் காணப்பட்ட கோட்டைக் கதவுகளையும், கோட்டை வாயிலின்மேல் அமைந்திருந்த கோபுரத்தையும், கோட்டை வாயில் வழியாக மக்கள் போவதும் வருவதுமான காட்சி வைகையாற்றில் வெள்ளம் ஓடுவதுபோலிருந்ததையும் மாங்குடி மருதனார் என்றும் புலவர் மதுரைக் காஞ்சியில் இவ்வாறு கூறுகிறார் :

“ மண்உற ஆழ்ந்த மணிநீர்க் கிடங்கில்
விண்உற ஓங்கிய பல்படைப் புரிசை
தொல்வலி நிலைஇய அணங்குடை நெடுநிலை
நெய்படக் கரிந்த திண்போர்க் கதவின்
மழையாடு மலையின் நிவந்த மாடமொடு
வையை யன்ன வழக்குடை வாயில் ”

(351-6)

இதற்கு நச்சினூர்க்கினியர் எழுதுகிற உரை வருமாறு :—

“ மண்ணுள்ளளவும் ஆழ்ந்த நீலமணிபோலும் நீரையுடைய கிடங்கினையும், தேவருலகத்திலே செல்லும்படி யுயர்ந்த பல

கற்படைகளையுடைய மதிலினையும், பழையதாகிய வலிநிலை பெற்ற தெய்வத்தையுடைய தாகிய நெடிய வாயில் நிலையினையும், நெய் பலகாலுமிடுதலால் கருகின திண்ணிய செறிவினையுடைய கதவினையும், மேகம் உலாவும் மலைபோலே ஒங்கின மாடத்தோடே வையையாறு இடைவிடாது ஓடுமாறுபோன்ற மாந்தரும் மாவும் இடையறாமல் வழங்குதலையுடைய வாயில்.”

கோட்டைச் சுவரில், நான்கு வாயில்களின் மேற்புறத்தில் நான்கு மாடங்கள் (கோபுரங்கள்) இருந்தன. இதனால், மதுரைக்கு மாடக்கூடல் என்றும், நான்மாடக்கூடல் என்றும் பெயர்கள் வழங்கின.

கோட்டை வாயில்களின்மேலே, பாண்டியனுடைய கொடிகள் பறந்தன. அன்றியும், அக்கொடிகளுடன் பந்தும், பாவையும் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன.

“செருப்புகள் நெடுத்த சேணுயர் நெடுங்கொடி
வரிப்புனை பந்தொடு பாவை தூங்கப்
பொருநர்த் தேய்த்த போரரு வாயில்” (67-69)

என்று திருமுருகாற்றுப்படை கூறுகிறது.

“போரை வென்று விரும்பிக் கட்டின சேய்நிலத்தே சென்றுயர்ந்த நெடிய கொடிக்கருகே, நூலால் வரிந்து புனையப்பட்ட பந்தும் பாவையும் அறுப்பாரின்மையிற் றாங்கியே விடும்படி, பொருவாரை இல்லையாக்குகையினாலே எக்காலமும் போர்த் தொழிலரிதாகிய வாயில்” என்பது நச்சினூர்க்கினியர் உரை.

வரிந்து புனையப்பட்ட பந்தும் பாவையும் என்பதற்கு, நச்சினூர்க்கினியர் இவ்வாறு விளக்கம் கூறுகிறார்: “பகைவரை மகளிராக்கி அவர் கொண்டு வினையாடுதற்குத் தூக்கின பந்தும் பாவையும்” என்று கூறுகிறார்.

பாண்டியனுடைய கோட்டை வாயிலில் பந்தும் பாவையும் தொங்கவிடப்பட்டிருந்ததுபோலவே, சேர அரசனுடைய கோட்டைவாயிலில் சிலம்பும் தழையும் கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன என்று பதிற்றுப்பத்து கூறுகிறது:

“செம்பொறிச் சிலம்பொடு அணிதழை தூங்கும்
எந்திரத் தகைப்பின் அம்புடை வாயில்”
(ஆறும் பத்து, குண்டு கண்ணகழி)

இதற்குப் பழைய உரைகாரர் கூறும் விளக்கம் வருமாறு: “சிலம்பும் தழையும் புரிசைக்கண் தங்கினவென்றது, ‘சுண்டுப் பொருவீருளரேல், நும் காலிற் கழலினையும், அரையிற் போர்க் குரிய உடையினையும் ஒழித்து, இச்சிலம்பினையும் தழையினையும்

அணிமி' னென அவரைப் பெண்பாலாக இகழ்ந்தவாறென்க. இனி, அவற்றை அம்மதிலில் வாழும் வெற்றி மடந்தைக்கு அணி யென்பாரும் உளர்."

மதுரைமாநகரத்துக் கோட்டை வாயில்களில் யவனவீரர் (யவனர் = கிரேக்கர், அல்லது ரோம் தேசத்தவர்.) காவல் புரிந்தனர். இவர்கள், காண்பவர் அச்சங்கொள்ளுமாறு வாள் பிடித்துக் காவல் நின்றனர். மதுரை நகரத்தைப் பார்த்து வருவதற்காகக் கோட்டை வாயிலுட்புகுந்த கோவலன், 'காவல் நின்ற யவன வீரர்களுக்கு அஞ்சாமல் உள்ளே சென்றான்,' என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது.

“ கடிமதில் வாயில் காவலில் சிறந்த
அடல்வாள் யவனர்க்கு அயிராது புக்கு ”

(ஊர்காண் காதை, 66-67)

உரையாசிரியராகிய அடியார்க்குநல்லார், யவனர் என்ப தற்குத் துருக்கர் என்று உரை எழுதுகிறார். இது தவறு. இந்திய நாட்டிற்குத் துருக்கர் வந்தது, சங்ககாலத்திற்கு மிகமிகப் பிற்பட்ட காலம் ஆகும். ஆகவே, யவனர் என்பதற்குத் துருக்கர் என்று உரை கூறுவது, வரலாற்றராய்ச்சிக்குப் பொருந்துவது அன்று. சங்ககாலத்திலே தமிழருடன் வாணிகத்தின் பொருட்டுத் தொடர்புகொண்டிருந்த அயல்நாட்டினர், கிரேக்க தேசத்தவரும் ரோம் நாட்டினரும் ஆவர். இவர்களுக்கு யவனர் என்று பெயர். கி. பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட ரோம் நாட்டு நாணயங்களும் வேறு பொருள்களும், தமிழ்நாட்டிலே பற்பல இடங்களில் நிலத்திலிருந்து அகழ்ந்து எடுக்கப்பட்ட டுள்ளன. இச்சான்றுகளையும் சரித்திரச் சான்றுகளையும் கொண்டு நோக்கினால், யவனர் என்பது ரோம் நாட்டவரை (பழைய இத்தாலி தேசத்தவரை)க் குறிக்குமேயன்றித் துருக்கரைக் குறிக்காது.

மதில் அரண் :

கோட்டை மதில் எவ்வாறு அரண் அமைந்து இருக்க வேண்டும் என்பதைத் திருவள்ளுவர் கூறியிருக்கிறார்:

“ உயர்வு அகலம் திண்மை அருமைஇந் நான்கின்
அமைவு அரண் என்றுரைக்கும் நூல்.”

(743)

என்று கூறுகிறார். “ உயர்ச்சியும் அகலமும் திண்மையும் கிட்டுதற்கு அருமையும் என்னும் நான்கின் அமைதியை உடையது மதில் என்று சொல்லும் இலக்கணம்.

அருமையாவது முதலையும் கிடங்கும் அடியொட்டியும் முதலாயினவற்றால் கிட்டுதற்கு அருமை அமைவு என்றது இதனின்மேல் செய்யப்படாது என்னும் அளவு உடைத்து ஆதல். திண்மை என்றது கல்லும் இட்டிகையும் இட்டுச் செய்தல். இஃது அரண் செய்யும் ஆறு கூறிற்று," என்பது பரிப்பெருமாள் உரை.

“ முனைமுகத்து மாற்றலர் சாய வினைமுகத்து
வீறெய்தி மாண்ட தரண்” (திருக்குறள், 749)

இதற்குக் காலிங்கர் உரை வருமாறு: “ புறத்து அரசன் கடைப்புறத்துப் போர் தொடங்கிய அளவிலே தலைசாய்ந்து ஓடுமாறு அகத்தோர் இயந்திரம் முதலிய கல்பொறியும் பாம்பும் கனலும் கடிஞரங்கும் வில்பொறியும் வேலும் வெந்தீவட்டும் காய்ச்சிய மணலும் கவவு இருப்பு உலக்கையும் வீச்சுறு தூண்டிலும் விசைத்தெறி கவணும் ஆகிய வினைத்தொழில் உடைய மாட்சிமைப்பட்டது யாது? மற்று அதுவே அரண் ஆவது.”

இதற்குப் பரிப்பெருமாள் உரை வருமாறு: “ முந்து உற்ற முகத்தினையுடைய பகைவர் கெடும்படியாக வினைசெய்யும் இடத்து வெற்றி எய்தி மாட்சிமைப்பட்டது அரண் ஆவது.

அஃது ஆவது அட்டாலகமும் மதில் பொறியும் முதலாயின மதில் தலையில் அமைத்தல். இது மதில் தலையில் கருவிகள் அமைக்கவேண்டும் என்றது.”

இதனால், கோட்டை மதிலின்மேல் போர்க்கருவிகள் அமைக்கப்படவேண்டும் என்பது தெரிகிறது. மதுரைமாநகரத்துக் கோட்டைச் சுவரின்மேலே பலவிதமான போர்க்கருவிகளும், போர் இயந்திரங்களும் (பொறிகள்) வைக்கப்பட்டிருந்தன. நாட்டையும் அகழியையும் கடந்து பகைவர் கோட்டையை முற்றுகையிட நேர்ந்தால், அவர்களைப் பொருது ஒட்டுவதற்காக இப்போர்க்கருவிகளும் பொறிகளும் கோட்டை மதிலின்மீது அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இந்தப் போர்க்கருவிகளின் பெயரையும் பொறிகளின் பெயரையும் சிலப்பதிகாரம் கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறது.

“வளைவிற் பொறியும்
கருவிர லாகமும், கல்லமிழ் கவணும்
பரிவுறு வெந்நெயும், பாகடு ஞழிசியும்
காய்பொன் உலையும், கல்லிட கூடையும்
தூண்டிலும், தொடக்கும், தீண்டலை யடுப்பும்
கவையும், கழுவும், புதையும், புழையும்

ஐயவித் துலாமும், கைபெயர் ஊசியும்
சென்றெறி சிரலும், பன்றியும், பணையும்
எழுவும், சீப்பும், முழுவிரற் கணையமும்
கோலும், குந்தமும், வேலும் பிறவும்
ஞாயிலும் சிறந்து நாட்கொடி நுடங்கும்
வாயில்... ..”

(அடைக்கலக்காதை, ௨0௭-௨௧௭)

இதில் கூறிய போர்க்கருவிகளைப்பற்றியும், பொறிகளைப் பற்றியும் விளக்கம் அறியவேண்டுமோர், அடியார்க்குநல்லார் எழுதியுள்ள உரையில் கண்டுகொள்க.

நகர வீதிகள் :

தாமரைப்பூவின் நடுவிலே கொட்டை அமைந்திருப்பது போன்று வட்டவடிவமாக அமைந்திருந்த மதுரைமநகரத்தின் நடுவிலே பாண்டியனுடைய அரண்மனை இருந்தது. பெரு வீதிகளும் குறுந்தெருக்களும் பூவின் இதழ்களைப்போன்று அமைந்திருந்தன. (படம் காண்க.) இத்தெருக்களில் சில கடைவீதிகளாக இருந்தன. பெரிய கடைத்தெரு அங்காடி வீதி என்று வழங்கப்பட்டது. இது நாளங்காடி என்றும், அல்லங்காடி என்றும் இருகூறாக இருந்தது என்னை?

“ஒவுக்கண் டன்ன இருபெரு நியமத்து” (வரி. 365)

என வரும் மதுரைக் காஞ்சி அடியையும், இதற்கு நச்சினூர்க்கினியர், “மதுரைக்கண் சித்திரத்தைக் கண்டாற்போன்ற கட்கினிமையையுடைய இரண்டாகிய அங்காடித் தெருவில்,” என்று பொருள் கூறியதோடு, “நாளங்காடி அல்லங்காடியாகிய இரண்டு கூற்றை யுடைத்தென்றார்,” என்று விளக்கங்கூறியுள்ளதையும் காண்க. மேலும்,

“வாடா வேம்பின் வழுதி கூடல்
நாளங் காடி... ..”

(அகம்-93)

என்று நக்கீரர் கூறுவதும்,

“மாடம் பிறங்கிய மலிபுகழ்க் கூடல்

நாளங் காடி நனந்தலைக் கம்பலை” (மதுரைக்காஞ்சி, 429-430)

என்று மாங்குடி மருதனார் கூறுவதும் நினைவுறத்தக்கன. ஆடைகள் விற்கும் அறுவை வீதிகளும், நவதானியங்கள் விற்கும் கூலவீதிகளும், முத்து, பவழம் முதலிய நவமணிகள் விற்கும் இரத்தினக் கடைத்தெருவும், பொன், வெள்ளி முதலியவை விற்கும் பொன் வாணிகர் வீதியும் இருந்தன. பதியிலாராகிய கணிகையர் தெருக்கள் ஒருபுறம் இருந்தன. ஒரு தெருவில் அரசனுடைய

ஏவலாளர் குடியிருந்தனர். ஏனைய தெருக்களில் நகர மக்கள் வசித்துவந்தார்கள். தெருக்களின் இருபுறத்திலும் மாளிகைகளும் வீடுகளும் இருந்தன. “மாடம்மலி மறுகிற் கூடல்” (அகம்-346) என்றும், “மாடம்மலி மறுகிற் கூடல்” என்று திருமுருகாற்றுப்படையும், “மாடம் பிறங்கிய மலிபுகழ்க் கூடல்” என்று மதுரைக்காஞ்சியும் கூறுகின்றன.

சுருங்கைத் தூம்பு:

நகரத்தின் கழிவுநீர் கால்வாய்கள் வழியாகச் சென்று நகரத்திற்கு வெளியே அகழியில் விழுந்தது. கழிவுநீர் செல்லும் சலதாரை சுருங்கைத் தூம்பு என்று கூறப்பட்டது. தூம்பு என்பது சலதாரை. சுருங்கை என்பது, சலதாரை தெரியாதபடி மேலே கற்களால் மூடப்படுவது. இவ்வாறு சுருங்கை வழியாகச் சென்ற கழிவுநீர் நகரத்திற்கு அப்பால் அகழியில் விழுந்தது. நீர் அகழியில் விழுந்த இடம், யானையின் தும்பிக்கையைப் போன்று அமைக்கப்பட்டிருந்தது ஆகவே, இதன் வழியாகக் கழிவுநீர் விழும் காட்சி, யானை தும்பிக்கையினால் நீரைச் சொரிவதுபோன்றிருந்தது. இதனைப் பரிபாடல் நன்கு விளக்குகிறது.

“நெடுமால் சுருங்கை நடுவழிப் போந்து
கடுமா களிறு அணத்துக் கைவிடு நீர்போலும்
நெடுநீர் மலிபுனல் நீண்மாடக் கூடல்
கடிமதில் பெய்யும் பொழுது” (20-ஆம் பாடல் 104-107)

“நெடிய பெரிய சுருங்கை நடுவாகிய வழியைப் போந்து பெருந்தன்மை மிக்க புனலைக் கடிமதில் சொரியும்பொழுது அப்புனல் கடுமாவாகிய களிறுகள் கையை எடுத்துவிடும் நீர்போலும்” என்பது பரிமேலழகர் உரை.

பொது நிலையங்கள்:

இனி, மதுரை நகரத்திலிருந்த கோயில்கள், சோலைகள் முதலிய பொது நிலையங்களைக் காண்பாம்.

வெள்ளியம்பலம்: இது சிவபெருமான் கோயில். “கொன்றையஞ் சடைமுடி மன்றப் பொதியிலில், வெள்ளியம்பலம்” என்று சிலப்பதிகாரப் பதிகத்தில் கூறப்படுகிறது.

செழுங்கலை நியமம்: இது சிந்தாதேவி கோயில் என்றும் கூறப்படும். கலைச்செல்வியாகிய நாமகள் கோயில்.

“மிக்க செல்வத்து விளங்கியோர் வாழும்
தக்கிண மதுரை தான்சென் றெய்திச்
சின்தா விளக்கின் செழுங்கலை நியமத்
தந்தின் முன்றில் அம்பலப் பீடிகை
தங்கினன் வதிந்து”

(கந காதை. 104-8)

எனவரும் மணிமேகலை அடிகளால் இதனை அறியலாம்.

ஐயை கோயில் : காளி கோயில். இது மதுரையின் மேற்குப் பகுதியில் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. இக்கோயிலின் வாயிலில் சென்று கண்ணகியார் தன் கைவளையைத் தகர்த்துடைத்தார் என்பதை, “கொற்றவை வாயிற் பொற்றொடி தகர்த்து” என்று சிலப்பதிகாரம் (கட்டுரை காதை) கூறுகிறது.

சேவற்கொடியோன் ஆகிய முருகன் கோட்டமும், உவணக் கொடியோன் ஆகிய திருமால் கோயிலும், மேழிவலவனாகிய பலராமன் கோயிலும் இந்நகரத்தில் இருந்தன என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. அன்றியும் பௌத்தப் பள்ளியும், சமணப் பள்ளியும் இந்நகரத்தில் இருந்தன என்று மதுரைக்காஞ்சி கூறுகிறது.

நீதிமன்றம் : வழக்குரை மன்றம் ஆகிய நீதிமன்றமும் இந்நகரில் இருந்தது. இந்த அவையை,

“செற்றமும் உவகையும் செய்யாது காத்து
ஞெமன்கோல் அன்ன செம்மைத் தாகிச்
சிறந்த கொள்கை யறங்கூ றவையம்”

(490-2)

என்று மதுரைக்காஞ்சி கூறுகிறது.

முதார்ப்பொழில் : இது பூஞ்சோலை. இதனை இலவந்திகைச் சோலை என்பர்.

நீராவிச்சோலை : இதனை உய்யானம் என்பர். இது “அரசர் விளையாடும் காவற்சோலை” என்று அடியார்க்குநல்லார் கூறுவர்.

இவ்வாறு, சங்ககாலத்து மதுரைமாநகரம் தாமரைப் பூவின் வடிவமாகவும் அகழி, மதில், காவற்காடு முதலிய அரண்களையுடையதாகவும் சிறந்து விளங்கியிருந்ததைச் சங்க நூல்களினால் அறிகிறோம். இதிலிருந்து, பண்டைத்தமிழர் எவ்வாறு நகரங்களை அமைத்துக்கொண்டு நாகரிகமாக வாழ்ந்தனர் என்பது விளங்குகிறது.

தமிழில் தாவரப்பெயர்

(நான்காம் புலவர் மாணவர், அண்ணாமலை நகர்)

தமிழில் தாவரப் பெயர் என்றதும் சிலர் மருட்சியுறலாம். புதிதாகத் தோன்றலாம் சிலர்க்கு. ஆனால், இது புதிதல்ல பழமையானதே. இல்லாதது தோன்றாதாகலின், எந்த நாட்டிலும் அங்குள்ள பொருள்களைக் கண்டு தெளிந்த பெரியோர், அவர்கள் பேசி வரும் மொழி எந்த மொழியோ, அதிலேதான் தாம் ஆய்ந்து தெளிந்த பொருட்குப் பெயரிட்டு வழங்குவர். அதுபோலவே தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த மக்கள் தாம் கண்ட நிலைத்திணை உயிர்கட்குப் பெயர் இட்டு வழங்கிவந்தனர்.

நம் தமிழகம் பண்டு “நாவலம் பொழில்” என அழைக்கப் பட்டு வந்தது. இன்றைய இந்தியப் பெருநாட்டின் பெரும் பகுதியையும், மேற்கே ஆப்பிரிக்காவின் ஒரு பகுதியையும், கிழக்கே ஆத்திரேலியா கிழக்கிந்தியத் தீவுகள் சாவா சுமத்திராப் பகுதிகள் உள்ளிட்டதாய்த் தெற்கேயுள்ள இந்துமாக்கடல் முழுதும் சூழ்ந்த பெருநிலப் பரப்பாகப் பண்டு திகழ்ந்தது. அதற்குக் குமரிக் கண்டம் (Gondwana) என்னும் பெயர் வழங்கியது. அது பல கடல்கோளால் பலவாகப் பிரிந்தும், சில கடலுள் ஆழ்ந்தும் போயின. இதனை ஆங்காங்குள்ள நிலைத்திணை உயிர்களும், இயங்குதிணை உயிர்களும், நில அமைப்புக்களும் இன்றும் சான்று காட்டுகின்றன. இவற்றை நன்கு ஆராய்ந்து மேலைநாட்டாசிரியர்களாகிய Mr. Scott Elliot, Mr. Huxley, Mr. Haeckel, Keane முதலாயினோர் சில ஆய்வுநூல் வெளியிட்டுள்ளனர்.

உண்மைகளை ஆராய்வதில் நம்மனோர் இன்னும் எழுச்சி புளுகது வருந்தற்குரியதொன்றும். பிறநாட்டார் ஆராய்வதை விட நம் நாட்டார் நடுநிலை நின்ற கூர்ந்து ஆராயின், பல உண்மைகளைத் திரிபின்றிக் காண வியலும். அறிஞர்கள் ‘நான் கண்ட இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்,’ என்று தம் கருத்தை வெளிப்படுப்பார்கள் என்பது உறுதி.

மக்கள் தர்மைச் சூழ்ந்துள்ள பொருட்களைக் கண்டு தொட்டு முகர்ந்து உண்டு ஆராய்ந்து பெயரிட்டு வழங்குதல் மரபு. அவ்வாறே, தமிழர்கள் நிலைத்திணை உயிர் (Botany) வகைகளை உணர்ந்து பெயரிட்டு வழங்கிய முறையை உணர்த்துவதே இக்கட்டுரை.

நிலைத்திணை உயிர்களை இனம், மரபு, குடும்பம், குடி என்பவைகளாகவும், காளான், பாசி, புல், பூண்டு, செடி, கொடி, மரம் முதலியவைகளாகவும் தொகுத்துப் பிரித்துக் கூறப்படும். இவைகள் ஒவ்வொன்றும் பல உட்பிரிவுகளைக்கொண்டு திகழும்.

தமிழர்கள் பெயர்களைப் பெரிதும் காரணமின்றி வைப்ப தில்லை. பெயர்கள் பொருளை உணர்த்தி அதன் உண்மைத் தன்மையை நுணுகி ஆராயின் புலப்படுத்திக் காட்டும். இதனா லன்றோ “எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே” என்றார் தொல்காப்பியனாரும். ஆதலால், காரணமின்றிப் பெய ரிடுவதில்லை என்பது நன்கு தெரிகின்றது. காரணம் புலப் படாதவற்றை இடுகுறிப் பெயர் என்று கூறிவருகின்றனர்.

நாம் நாடொறும் பல மரஞ் செடி கொடிகளைப் பார்க் கின்றோம்; மலர்களின் மணத்தை நுகர்கின்றோம்; கனிகளைச் சுவைக்கின்றோம். ஆனால், அவற்றின் உண்மைத் தன்மையை அறிந்துகொள்வதில்லை. அறியவேண்டும் என்ற அவாவும் எழுவதில்லை. அதற்குக் காரணம் என்னவெனில், அவை நாம் புதிதாகக் கண்டதல்ல. பல்லாண்டுகளாக நமக்கு அவை தெரிந்தவைகளாக அவற்றோடு பழகி வந்துள்ளமையின் அவற்றை ஆராயவேண்டும் என்ற எண்ணம் நம்முள்ளத் தெழுந்த தில்லை.

பல ஆண்டுகட்கு முன் தாம் அறிந்ததைப் பிறர் அறிந்து கொண்டால் தம்மை மதிக்கமாட்டார்; தம் வருவாய் கெடும் என்ற ஓர் தவறான எண்ணம் நம்மவரிடையே இருந்ததாற்றான் நம் கலைகள் பல அழிக்கப்பட்டன; அழிந்தன. ஆ! எத்துணை மருத்துவங்கள், மரப்பெயர்கள், தொழில்கள் மறைந்தொழிந் தன. அவற்றை நினைக்குந்தோறும் அம்மம்ம! எவர் நெஞ்சந் தான் இரங்காதிருக்க முடியும்? ஆதலால், அறிஞர்கள் நுண் ணுணர்வால் ஆராய்ச்சி அறிவை நல்கி நாட்டை வளப்படுத்து வார்களாக.

நிலைத்திணை உயிர்களை நிலப்பகுதி நீர்ப்பகுதி என இரு பெரும் பிரிவாகப் பகுக்கலாம். நிலப்பகுதி காளான் புல் பூண்டு செடி கொடி மரம் என விரித்துக் கூறலாம். நீர்வாழ் பகுதி பாசி கொடி செடி முதலியனவாக விரித்துச் சொல்லப் படும். இவற்றையறிந்த நம்முன்றோர் சிலர் “நால்வகை மலர்” என்று கூறினர். அதற்குக் கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நிலப்பூ, நீர்ப்பூ என்று உரை கூறியுள்ளமையால் அப்பொழுது நால்வகை யாகப் பகுத்திருந்தனர் போலும் என்று எண்ணவேண்டியுள்ளது.

இன்று ஆராய்ந்து காண்புழி அவை ஏழு பிரிவாக விரிதலைக் காண்கின்றோம். நிலைத்திணை உயிர்கள் கிளை இலை மலர் காய் முதலிய பற்றிப் பல குடும்பங்களாகப் பிரிக்கப்படுகின்றன. ஆனால், அவற்றின் பெயர்களைக் கொண்டும் அதன் பகுப்புக்களை ஏற்படுத்தலாம். அவை நினை பற்றியும், வினை பற்றியும், பண்பு பற்றியும், உவமை பற்றியும் பெயர் பெற்றுள்ளன என நான்கு வகைப்படும். இவை ஒவ்வொன்றும் பலவாக விரியும் என்பது என் கருத்து. அறிஞருலகம் ஆராய்ந்து முடிவு செய்க.

நினை பற்றிய பெயர்கள்: வாழும் இடங்கள் பற்றி வருவ எனவும், அகத்திணையாகிய குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்தல் எனவும், புறத்திணையாகிய வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை முதலியன நினை பற்றி வந்த பெயர்களாகும்.

இடம்பற்றிப்பெற்ற பெயர்கள் : நிலைத்திணை உயிர்கள் முதலில் தாம் தோன்றிய இடத்தையோ, அன்றித் தாம் இப்பொழுதுள்ள இடத்தையோ எளிதில் அறிவிக்கும் வகையில் அதன் பெயர்கள் அமைந்திருக்கும். சில நாடு சென்றாலும் அது தன் வரலாற்றை விளம்பும் வகையாகவும் பெயர் அமையப்பெற்றிருக்கும். “சுனைப்புன்கு” என்னும் ஒருவகைப்புன்கு மரம் அது இயல்பின் வளர்தற்குரிய இடத்தின் காரணமாகப் பெயர் பெற்றதாதலைக் காணலாம். பலவகைப் புன்கு மரத்தினின்றும் வேறு பிரித்துக் காட்டுவதோடு அதன் இயற்கைத் தன்மையையும் நன்கு விளக்குகின்றது. வேம்பு மரங்களில் ‘நிலவேம்பு’ ‘மலைவேம்பு’ என்பன இயற்கையாய் வளரும் இடங்களைச் சுட்டுவதோடு, இப்பொழுது அவை இருக்க வேண்டிய இடத்தின் மாறுபட்டு வளர்ந்துள்ள தன்மையையும் நன்கு புலப்படுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளன.

‘கடாரநாரத்தை’ என்னும் நாரத்தை மரங்களுள் ஒருவகையும், ‘நக்கவாரம்பிள்ளை’ என்னும் தென்னைபுள் ஒருவகையும், ‘யாழ்ப்பாணத்தெள்ளை’ என்னும் வகையும், ‘யாழ்ப்பாணப்பனை’ என்னும் பனைபுள் ஒருவகைக்குமுள்ள பெயர்கள் அவை தோன்றிய இடங்களையும், அவ்விடங்களிலிருந்து அவைகள் நாடு கடந்து வந்த வரலாற்றையும் நன்கு விளம்புகின்றன.

நெல்வகையுள் ஒன்றாகிய ‘நெல்லூர்ச்சம்பா’ என்னும் வகை தான் பிறந்த இடத்தையும், கத்தரி வகையில் “பங்குளர்கத்தரி” என்பதும், ஆரஞ்சு வகையுள் ‘குடகு, சாந்துக்குடி’

என்னும் அடைபெற்றும், மிளகாயுள் ஒருவகை 'சாத்தூர் மிளகாய்' எனவும் தான் பிறந்த இடத்தையும், தனது உயர்வுகளையும் நாமறியப் புலப்படுத்துகின்றன.

அகத்திணைப் பெயர்பெற்றன : அகத்திணை நிலப்பெயராகிய குறிஞ்சிநிலத்தடியாகப் பிறந்த பெயர்கள். இவை அங்கு மிகவும் செழித்து வளர்வதையும், ஏனையிடங்களில் அதன் செழிப்பின்மையையும் காணலாம். 'குறிஞ்சிச்செடி' என்பதும், 'குறிஞ்சாச்செடி' என்பதும், 'குறிஞ்சிக்கொடி அல்லது குறிஞ்சாக்கொடி' என்பதும், இதனடியாகப் பிறந்த 'குறிஞ்சி' என்பதன் திரிபாகிய 'கொஞ்சி' என்னும் மற்றொருவகைச் செடியும் குறிஞ்சித் திணைநிலப் பெயரடியாகப் பெற்றமையை யுணர்த்து தலைக் காண்க.

பாலைநிலத்துத் தோன்றியமையால் பாலை எனப் பெயர் பெற்றவைகள் 'பாலை' 'வெட்பாலை' என்னும் மரப்பெயரும், 'குத்துப்பாலை' என்னும் ஒருவகைச் செடியின் பெயரும், 'ஊசிப்பாலை' என்னும் ஓர் கொடிவகையின் பெயரும் பாலைத் திணைபற்றிப் பெற்ற பெயராகும். முல்லைச்செடி, ஊசி முல்லைச்செடி, முல்லைக்கொடி, சந்தன முல்லை, காட்டுமுல்லைக்கொடி என்பன முல்லைத்திணையடியாகப் பிறந்த பெயர்களாகும். மருதமரம், பெருமருதமரம், மருதோன்றி அல்லது மருதனை, மருளிக்கொடி மருள் என்பன மருதத்திணையின் பெயர் பெற்றவைகளாகும். நெய்தல் என்னும் நீர்வாழ்வகை நெய்தற்றிணையின் பெயர் பெற்றவைகளாகும். இன்னும் இவைபோல்வன உளவேனும் தாலீபுலாக முறையாக இவை எடுத்துக் காட்டப்பட்டன.

வினைபற்றிப் பெற்ற பெயர்கள் : தொழில்பற்றி இடப்பட்ட பெயர்கள். இதிலும் சில உட்பிரிவுகள் உள்ளன. தானிருக்கும் இடத்திலிருந்தே வினை செய்வன எனவும், குடிபெயர்ந்து ஓடுவன எனவும், சில கொடுஞ் செயல் புரியும் உணர்வுபற்றியன எனவும் மூவகைப்படும்.

மரங்களுள் ஒருவகை மரம் கதிரொளி (சூரியன்) இருக்குங்கால் இலைகள் விரிந்திருந்து கதிர் மறைந்ததும் சுருங்கிவிடும் இயல்புடையதாயுள்ளது. அது மக்கள் முதல் உயிரினங்கள் இரவில் தூங்குதல்போல அம் மரங்கள் விரிந்த இலையை சுருக்கி ஓடுங்கியிருத்தல் கருதி "தூங்கு மூஞ்சி" மரம் என்றும், அந்தியில் (மாலையில்) மலர் தல்பற்றி ஒருவகைச் செடிக்கு 'அந்தியல்லிச் செடி' என்றும், நள்ளிரவில் அலர்தல் கருதி ஒருவகைக் கொடிக்கு 'நள்ளிருள் நாறி' அல்லது 'இருள் வாசி' என்றும், இரவில் இதழவிழ்தல் கருதி நீர்ப்பகுதியுள் ஒருவகைக்

கொடிக்கு 'அல்லிக்கொடி' என்றும், அதனுள் ஒருவகையாகிய அல்லி நீர்ப் போக்கில் அடித்துச் செல்லப்பட்ட ஓர் இலை காம் பின் பகுதியிலிருந்து வேர்விட்டுக் குடிபெயர்ந்து வாழ்தலின் அதன் ஓடுதல் தொழில் கருதி 'ஓடு அல்லி' என்றிட்ட பெயர் இன்று 'ஓடுவல்லி' என்றும் வழங்கப்படுகின்றன. இவை வினை பற்றி வந்த பெயர்களாகும்.

இப்பொழுதும் சில நேரங்களில் மக்கள் கூடிப் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போழுது தம்மை ஒருவர் உயர்த்திப் பேச, அதனை ஏற்று மறுத்துப் பேச இயலாத ஒருவர், தலை குனிந்தால் அவரைப் பார்த்து 'என்னப்பா! நாணிக்கொள்ளுகிறாய்?' என்று கேட்கிறோம். மனம் கூசி ஆற்றலிழந்து தலை குனிதல் போன்ற நிலை நாணம் என்னும் மெய்ப்பாட்டினை நமக்கறிவிக்கின்றது. தலைவணங்கி வாழ்க்கை நடாத்துபவர் அதிகத் துன்பமுறாததை வாழ்க்கையில் காண்கின்றோம். அதுபோல ஆற்றோரங்களில் வளர்ந்திருக்கும் ஒருவகைப் புல் உயர்ந்து வளர்வதாயினும் காற்றடித்துழியும், வெள்ளம் வந்துழியும் நாணினர்போலத் தலைவணங்கி மீண்டும் நிமிர்ந்து வளர்ந்து வரும் புல்லை 'நாணல்' என்று மக்கள் தம் வாழ்வுடன் ஒப்பிட்டு நிலைத்திணைகட்குப் பெயரிட்டுள்ளதைக் காண்பின்!

தன் உறுப்புக்களுள் எதைத் தொட்டாலும் அவ் வுணர்ச்சி யினை அறிந்து ஊடல் மகளிர்போலப் பிணங்கி நாணிச் சுருங்கிக் கொள்ளும் நீர்வாழ் கொடிக்கும் நிலம்வாழ் செடிக்கும் 'தொட்டாற் சுருங்கி' என்று பெயர் பெற்றிருத்தல் அதன் வினை பற்றியும் உணர்வு பற்றியும் பெற்ற பெயர்கள் என்பது தேற்றம்.

பண்புப்பெயர் பெற்றவைகள் : பண்பு - குணம். அஃதா வது அவற்றினிடத்து இயற்கையாக அமைந்துள்ள மணம்பற்றி யன, வண்ணம் பற்றியன, பயன்பற்றியன, சுவை பற்றியன என நாற்றிறப்படும்.

மணப்பெயர் பெற்றவைகள் : கற்பூரம் - சூடம். அது போல் மணம் கமழும் செடிக்கும் மரத்திற்கும் 'கற்பூரவல்லிச் செடி, கற்பூர மரம்' என்றும், மலம்போலும் மணமுடைய செடிக்கு 'பீக்களாந்தி' என்றும், மரத்திற்குப் 'பீநாறிமரம்' என்றும், நறுமணம் மிக்க கொழுந்திலைகளையுடையதற்கு 'மருக் கொழுந்து' என்றும், ஒமவிதைபோலும் மணம் வீசுகின்ற கொடிக்கு 'ஓமவல்லிக் கொடி' என்றும், நறுமணமிக்க ஓர் மரத்திற்கு 'நறவமரம்' என்றும், தன் பகுதிமுற்றி மணங் கமழும் செடிக்கு 'மரு' என்றும், மாங்காய்போல மணமும், சிறிது புளிப் புங் காரமும் சேர்ந்த ஒருவகை இஞ்சிக்கு 'மா இஞ்சி' அல்லது

‘மாங்காயிஞ்சி’ எனவும் மணங் கருதியே மக்கள் பெயரிட்டனர் என்பதை நன்கு அதன் பெயர்களே விளக்கிக் காட்டுகின்றன.

வண்ணப்பெயர் பெற்றவைகள் : நீர்வாழ் வகையுள் ஒன்றாகிய ‘நீலம்’ என்னும் கருங்குவளை நீலநிறம் பெற்றுள்ளமை கருதி, அதற்கு நீலம் என்றே பெயரிட்டனர். இதுபோலவே செந்நிறமுடைய சிற்றல்லிக்கு ‘செங்கழுநீர்’ அல்லது ‘செங்குவளை’ என வண்ணங் கருதியும், செம்மை நிறமுடைய பெரிய அல்லிக்கு ‘செவ்வல்லி’ எனவும் பெயர் அமைத்தனர்.

நிலம்வாழ் வகையுள் மஞ்சள் வண்ணமுள்ள ஒருவகைக் கிழங்கை ஈனும் செடிக்கு ‘மஞ்சள்’ எனவும், செம்மையாகிய வண்ணமலரை யுடையதாய்க் காய்த்தறியாத ஓர் செடிக்கு ‘செம்பரத்தை’ அல்லது ‘செவ்வரத்தை’ எனவும், கரிய தண்டினையுடைய தொரு வகை மரத்திற்குக் ‘கருங்காலி’ மரம் எனவும், வெள்ளிய பட்டையையுடைய வேல மரத்திற்கு ‘வெள்வேல’ மரம் எனவும் இவைபோல்வன எல்லாம் வண்ணங் கருதித் தமிழர்களிட்ட பெயர்களேயாகும்.

பயன்பற்றிய பெயர்கள் : நிலைத்திணை உயிர்க்கூறுகளை நாம் பயன்படுத்தும்போழ்து அவற்றால் ஏற்படும் நன்மை தீமைகள் கருதி இடப்பட்ட பெயர்கள், சில இடங்களில் தில்லை என வழங்கப்படும் ஒருவகைச் செடி மிக நச்சுத்தன்மை வாய்ந்தது. அது மக்களைக் கொல்லும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. அதனை நன்கு ஆராய்ந்த தமிழ் மக்கள் அச் செடிக்கு ‘ஆட்கொல்லி’ என்று பெயரிட்டார்கள். அதன் விதை ‘ஆட்கொல்லி விதை’ என்றே இன்றும் வழங்கிவருகின்றது. சிலவகைச் செடிகள் தன்னை மிதித்த உயிர்களை மயக்குறச் செய்தலின், அதனை அவ் வியல்பு தோன்றவும் வேறுபாடு தோன்றவும் ‘யானை மயக்கிச் செடி’ ‘புலிமயக்கிச் செடி’ என்றும், மக்களை மாயங்கச்செய்து திகைப்பை உண்டாக்குதலின் ‘திகைப்பூண்டு’ என்றும், தன்மீது பட்டார் உடலைக் காய்ந்து உறுத்திப் பின் விடாது சொறியச் செய்தலின், அச் செடிக்கும் கொடிக்கு ‘காய்ஞ்சொறி’ அல்லது ‘காய்ஞ்சூறு’ என்றும் அவ்வவற்றின் இயற்பண்புபற்றிப் பெயரிட்டுள்ளனர். இவ்வாறு தீங்கு செய்யாது நன்மை செய்வன வற்றையும் ஆராய்ந்து பெயரிட்டுள்ளனர்.

மக்கள் விலங்குகளின் உடலில் ஏற்படும் வெப்பத்தைக் குறைத்து குடரைத் தூய்மையாக்கி, அதிலேற்படும் குடற் புண்ணை ஆற்றும் ஆற்றல்வாய்ந்த செடியை அது செய்யும் வினையை நன்கு தெரிந்து அதற்கு ‘வெதுப்பொடுக்கி’ என்றும், உடலின் பல பகுதிகளில் ஏற்படும் வாதநோய்களைத் தீர்க்கும்

காரணம்பற்றி 'வாதமடக்கி மரம்' என்றும் பெயரிட்டுள்ளனர். இஃதறியாத சிலர் இன்று 'வாதநாரணன்' என்று தவறாகச் சமயச் சார்புபற்றிக் கூறுகின்றனர்.

நம் வாழ்க்கையில் நாடொறும் இன்றியமையாது பயன்படுத்திவரும் தயிர் மோர் வகைகளை நம் முன்னோர் எங்ஙனம் தயாரித்து வந்தனர் என்பதை எண்ணில் பெருவியப்பை யளிக் கும். நாம் பாலைப் புரை குற்ற இன்று மோரைப் பயன்படுத்து கிறோம். ஆனால், நம் முன்னோர் அங்ஙனம் செய்யவில்லை. காய்ச்சிய பாலில் ஓர் மரத்தின் இலைகளைப் பறித்துப் போட்டு மூடி விடுவர். சில நேரத்தின்பின்னர் பால் தயிராக உறைந்து விடும். அவ்விலையை எடுத்தெறிந்துவிட்டுத் தயிரைப் பயன் படுத்திவந்தனர். அதன்பிறகு அம் மரத்திற்குப் 'புரைமரம்' என்று பெயரிட்டனர். குழந்தைகள் வயிற்றில் ஏற்படும் உப்பலை நீக்கும் ஒருவகைக் கொடிக்கு 'உப்பிலிக் கொடி' என்றும், ஆவும், எல்லாத் தழைகளையும் தின்னும் ஆடும் தொட்டுப்பார்க் காத ஒருவகைச் செடிக்கு ஆடாதோடை* என்றும், அது தின்னாமலேயுள்ள மற்றொரு செடிக்கு 'ஆடுநின்றுப் பாளை' என்றும், தான் பயன்படுத்தலும் பயன்படாமையும்பற்றி வைக்கப் பட்ட பெயர்களாகும். இன்று நம் நாட்டு மக்கள் அதிகமாகப் பயன்படுத்திவரும் புகையிலை புகைதற்சிறப்புப்பற்றிப் பெற்ற பெயராகும். முதலில் புகைப்பதற்குப் பயன்பட்டது பின்னர் வாயில் போட்டு அடக்கி வைத்தற்கும் பொடிக்கும் பயன்படுவ தாயிற்று எனினும், அதனை அதன் தனிச்சிறப்பாகிய புகைதலை மதித்தே புகையிலை என்றே கூறிவருகின்றோம். இவைபோல் வனவற்றால் நம்மவரறிவின் நிலைமையை அறியலாம்.

சுவைப்பெயர் பெற்றவைகள் : நிலைத்திணையின் இலை பூ காய் கனி கிழங்கு முதலியவற்றை உண்டு அறிந்த சுவை கருதி அதற்கு அந்தச் சுவைப் பெயரையே இட்டு வழங்கினர். இலை புளிக்கக்கூடிய ஓர் வகைச் செடிக்கு 'புளிச்சாச்செடி' என்றும், வளைந்த காயோடு புளிக்கும் இலையையுடையதோர் மரத்திற்குக் 'கொடுக்காய்ப்புளி' என்றும், பழம் முதல் இலை மலர் காய் கனி எல்லாம் புளிக்கும் மரத்திற்குப் 'புளியமரம்' என்றும், மாமரத்தில் புளிக்கும் ஒருவகைக்குப் 'புளிமா' என்றும், இனிக்கும் மாவிற்

* இதன் பசுந்தான் உபமாகப் பயன்படுத்தப்படுவது. இது முன்னாளில் எருவிற்காக வேறு நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னேயே இலத்தீன் முதலாய பல நாடுகளுக்குச் சென் றது. அவற்றுள் ஈபுரு மொழியில் 'ஆடாதோடா' என்றே வழங்கப்படு கின்றது. பிற மொழிகளில் சென்றபோதிலும் தன் இயற்கைப்பெயர் திரிபின்றி வழங்குதலைக் காண்க. ஆங்கு எருவிற்கே இதனைப் பயன்படுத் தினர் என்றும் அறிகிறோம்.

குத் 'தேமா' என்றும், கார்ப்புச் சுவையுடைய கிழங்கிற்குக் 'கருணை' என்றும், மிளகுபோலக் காரச் சுவையுடைய இலைகளையும் காயையும் உடைய செடிக்கு 'மிளகாய்ச் செடி'* என்றும், உவர்ப்புச் சுவையுடைய இலைகளையுடைய ஒருவகைச் செடிக்கு 'உப்புச்செடி' என்றும், துவர்ப்புச் சுவையுடைமைபற்றி ஒருவகைச் செடிக்குத் 'துவரை' என்றும், சிறிது கடுத்துத் துவர்ப்பு அதிகமாக உடைமைபற்றி ஓர் வகை மரத்திற்குக் 'கடு' என்றும், அதன் காய்க்கு 'கடுக்காய்' என்றும், நாவுணர் சுவை கருதி அவற்றிற்கு அப்பெயர்கள் இடப்பட்டன என்பதையும், அப்பெயரே நன்கு நமக்கு விளக்கிக் கூறுகின்றன. இதில் சிலவற்றை இன்றும் அச் சுவைக்காகப் பயன்படுத்தி வருதலைக் காணலாம்.

உவமை பற்றிய பெயர்கள் : தமிழர்கள் தாம் கண்டு தாம் துய்த்தறிவது மட்டுமன்றி காட்சியிற்பட்டவற்றுள் சிலவற்றைக் காட்சியளவையான் ஒப்பிட்டு அவற்றிற்குப் பெயரிடத் தொடங்கினர். இன்று நாம் காலிலணியும் செருப்புகளைப் போல இலைகளையுடைய பூண்டினத்துள் ஒன்றற்குச் 'செருப்படி' என்றும், இவற்றுள் பாதி வடிவினதாகவுள்ளவற்றிற்குச் 'சிறு செருப்படி' என்றும் பெயரிட்டனர். இது சுமார் ஆயிரம் ஆண்டு கட்டுமுன் செய்யப்பட்ட மருத்துவ நூல்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இவற்றால் அதன் தொன்மையும் தெரிகின்றது. எலிக் காதுகளைப்போலுள்ள இலைகளையுடைய சிறு செடிக்கு 'எலிச் செவிக்கொடி' என்றும், ஆடு முயல்களின் காதுகள் போலுள்ள இலையுடைய கள்ளிக்கு 'ஆட்டுச் செவிக்கள்ளி' 'முயற்செவிக்கள்ளி' என்றும், எழுத்தாணியைப்போல இலைகளையுடைய ஓர்வகைப் பூண்டிற்கு 'எழுத்தாணிப் பூண்டு' என்றும் இலைகளை உவமைகருதி ஒப்புநோக்கி இடப்பட்ட பெயர்களாகும். கோழியைப்போலப் பூக்கும் ஓர்வகைக் கொடிக்குக் 'கோழிக் கொடி' என்றும், புலி நகம்போல மலரும் ஓர்வகைக் கொன்றைக்கு 'புலிநகக் கொன்றை' என்றும் பெயர். பெரிதாகப் பூக்கும் ஒருவகைத் தும்பைக்கு 'ஆனைத் தும்பை' என்று பெயர். விலங்குகளில் யானை பெரிதாகலின் அதுபோலப் பெரிதாக மலர்கின்றமை கருதி அவற்றிற்கு யானை என்னும் அடைமொழியைச் சேர்த்துத் தாம் கருதியதை வெளிப்படுத்துகின்றதைக் காண்பின், காய்களுள் மகளிர் மூக்கிலணியும் மூக்குத்திபோலக் காய்க்கும் ஓர்வகைக் கொடிக்கு

* நாட்டில் வளர்வதேயன்றி காட்டில் வளரும் ஒருவகைச் செடியுள்ளது. அதன் காய்ப்பு இலையின் கீழ்ப் பகுதிகளில் சிறியதாய் வளைந்த முட முட்கள் உண்டு. இது காரத்தில் தனக்கு இணையாக எதையும் கூறமுடியாத சிறப்பினையுடையது. இது மிளகாய் போலவே காய்க்கும் இயல்புடையது. இவை சேலம் மாவட்டத்திலும், மற்றும் மேற்குமலைத் தொடர்களில் சிலவிடங்களிலும் இருக்கின்றன.

‘மூக்குத்திக் கொடி’ என்றும், சூழிப்போலக் காய் காய்க்கும் ஓர் வகைச் செடிக்கு ‘சூழிஞ் செடி’ என்றும், பெரிதாகக் காய்க்கும் நெருஞ்சிச் செடிக்கு ‘ஆனை நெருஞ்சி’ என்றும், மகளிர் கூந்தல் நீண்டு தொங்குதல்போல நீண்ட கொத்தாகக் காய்க்கின்ற ஒரு வகைப் பனைமரத்திற்குக் ‘கூந்தற்பனை’ என்றும், அயில்போல ஒழுங்காய் வளர்ந்து சேன்றும் ஒருவகைக் கோரைக்கு ‘அயிற் புல்’ என்றும் இங்ஙனம் மக்கள் தம் காட்சியோடு ஒப்பிட்டுப் பல நிலைத்திணைகட்குப் பெயரிட்டு வழங்கி வந்துள்ளனர்.

இதுபோலவே, மேலைநாட்டார்களும் இடம் வண்ணம் உவமை கருதிய பெயர்களை இட்டு வழங்கி வருகின்றனர். இது போன்ற நிலைத்திணை உயிர்களின் உண்மைநிலையை நன்கு ஆராய்ந்து நற்றமிழில் வரைந்து தமிழ்மொழிக்கு ஆக்கந் தேடு வாரர்களாக. கால்மும் வாய்ப்பும் நேர்ந்துழி இதில் கூறப்பட்ட எல்லாவற்றையும்பற்றி விரிவாக எழுத எண்ணியுள்ளேன்.

அன்பு

அன்பாவது தம்முள் தொடர்புடையாரிடத்து நிகழும் உள்ளக் கசிவு. அது, ஊர்வன, நடப்பன, பறப்பன ஆகிய அஃறிணை உயிர்களிடத்தும், மக்களிடத்தும் தோன்றி அவ்வவரின் உள்ள நெகிழ்வால் நலம் பல புரிந்து வருவதே காணலாம்.

அன்புடைமை யென்னும் உயரிய பண்பு உயிர்களிடத்து இல்லை யாயின், உலகமே இயங்காதன்றோ? சிங்கம், புலி, கரடி முதலிய கொடிய வன விலங்குகளும், பாம்பு முதலிய நச்சுத்தன்மையுள்ள உயிரகளும், தத்தம் மனைவி, மக்கள் முதலியவற்றினிடத்து எவ்வளவு அன்புடையனவாகக் காணப்படுகின்றன ஈ, ஏறுமபு முதலிய மிக அறிவு குறைந்த உயிர்களும் எவ்வளவு ஒன்றுக்கொன்று அன்புடையனவாக இருக்கின்றன. ஒருயிர்க்கு இவ் அன்புடைமை யென்ற ஒன்றில்லையாயின், உயிரிருந்தாலும் உயிரற்ற வெற்றுடம்பென்றே பெரியோர் கருதுகின்றனர்.

ஆககத்துக்கும், ஊக்கத்துக்கும், பண்புக்கும், இன்புக்கும், துன்புக்கும் இவ் அன்பன்றோ நிலைக்களனாக இருக்கின்றது. அதனானே சமயக் கணக் கர்களும் இறைவன் திருவுருவைக் குறிக்குங்கால் ‘அன்பு’ வடிவு என்றே கழறுவாராயினர். மெய்யுணர்வு கைவரப்பெற்ற செயய நெறியினரான திருமூலரும்,

அன்புஞ் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலாரா

அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிகிலார்

அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிந்தபின்

அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே.

(திருமந்திரம்.)

என அன்பின் உயரிய பெற்றியை அங்கை நெல்லியென விரித்துரைத்தமை நன்கு தெளியக்கிடக்கின்றது. இதனானே, பெருநாவலர் தாம் அருளிய திருக்குறட் பெருநூலில்,

அறத்திற்கே அன்புசார் பென்ப அறியார்

மறத்திற்கும் அஃதே துணை.

(திருக் எசு)

எனத் திறம்பட—விளக்கமுற நன்கெடுத்து விளக்கி அருள்வாராயினர்.

கம்பநாடர் காலம்

[தி. பொ. பழனியப்ப பிள்ளை, B.O.L.]

கவிச்சக்கரவர்த்தியெனத் தமிழ்ப்புலவரும், திராவிட வால்மீகியென வடநூற் புலவரும் பாராட்டிப் போற்றுகின்ற கம்பநாடர் வாழ்ந்த காலத்தைச் சேதுசமஸ்தான மகா வித்துவான், ரா. இராகவையங்காரவர்கள் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்து வெளியீடாகிய செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் ஏறத்தாழ 40-ஆண்டுகளுக்குமுன் நன்கு ஆராய்ந்துகாட்டி, கி. பி. 12-ம் நூற்றாண்டாமென முடிபு செய்தார்கள். அவர்கள் முடிபினைப் பின்பற்றிப் பல தமிழறிஞரும் தத்தம் கட்டுரைகளினும் உரை நடைச் சுவடிகளினும் அக்காலவரையறையினைப் போற்றிக் கொண்டார்கள். ஆயினும் ஒரு தமிழாராய்ச்சியாளர் மாறுபாடு கூறினார்கள். அவர்கள் தாம் வீரசோழிய விலக்கணப் பழைய ஏட்டுச்சுவடிகளைப் பார்க்க நேர்ந்தபோது வேற்றுமைப்படலம் ஏழாவது கவித்துறை உரையுள் உதாரணமாகக் 'கம்பநாரிடைப் பெருமையுளது' என்ற தொடரைச் சிலவற்றிற்கண்டதாகவும், அச்சச்சுவடியில் ஆண்டுக் கண்ட 'நம்பநாரிடைப் பெருமையுளது' என்ற தொடரினும் தாம் கண்ட தொடர்ப்பொருளே நேரிது ஆதல் கூடுமென்றும் எடுத்துக் கூறி, அவ்வீரசோழிய விலக்கணம் வீரராசேந்திர சோழன் காலத்தில் இயற்றப்பட்டதாகலின் அச்சோழன் காலமாகிய கி. பி. 11-ம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதாகக் கம்பநாடர் காலத்தைக் கொள்ளுதல் வேண்டுமென்றும் கம்பராமாயண ஏட்டுப்பிரதிகளிற் காணும் தனியன்

“எண்ணிய சகாத்தம் எண்ணூற் றேழின்மேற் சடையன் வாழ்வு
நண்ணிய வெண்ணெய் நல்லூர் தன்னிலே கம்ப நாடன்
பண்ணிய விராமகாலை.....”

எனக் கூறியவாறு கி. பி. 9-வது நூற்றாண்டேயாமென்றும் எதிருரைத்தார்கள்.

தமிழ் நூலாராய்ச்சியும், தமிழகச்சரித வாராய்ச்சியும் ஒருங் குடைய சரிதாசிரியர் சிலர் தத்தம் நூல்களில் கம்பநாடர் விக்கிரமசோழன் காலத்தவரெனவும், இரண்டாம் இராசராச சோழன் காலத்தவரெனவும், மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழன் காலத்தவரெனவும் வேறுபட உரைத்துச் சென்றார்கள். இவ்வாறு பலரும் பலபடக்கூறிய காலவரையறைகட்குக் காட்டிய சான்றுகள் பெரும்பாலும் புறச்சான்றுகளாகவும் சிறுபான்மை அகச்சான்றுகளாகவும் உள்ளன. அண்மையில் வெளிவந்த

தமிழ்க்கட்டுரை நூலாகிய 'தமிழ்ச்சுடர் மணிகள்' என்பதனுள் கம்பநாடர் காலத்தினை நன்கு ஆராய்ந்து பலதிறத்தானும் ஏற்புடைத்தாகக் கொள்ளுதற்குரிய முடிபு, கி. பி. 12-ம் நூற்றாண்டேயாமென நிறுவியுள்ளது போற்றத்தக்கதாம்.

மேற்கூறியவாறு ஆராய்ச்சியாளருரைத்த சான்றுகள் பலவற்றினும் கம்பராமாயணம் உயுத்தகாண்டம் மருத்துமலைப் படலத்து வரும் பாடலடியாகிய

“சென்னிநாட் டெரியல் வீரன் தியாகமா விநோதன் தெய்வப்

பொன்னிநாட் டுவமை வைப்பைப் புலன்கொள நோக்கிப் போந்தான்”

என்பதிற் குறித்த சோழன் மூன்றுங்குலோத்துங்க சோழனே என்று கல்வெட்டு ஆதரவுகள் காட்டி நிறுவிய அகச்சான்று பெரிதும் வலியுடைய ஆதாரமாகும். ஆயினும், ஈண்டுக் குறித்த 'சென்னி' 'வீரன்' 'தியாகமா விநோதன்' ஆகிய பெயர்கள் எல்லாம் மூன்றுங் குலோத்துங்கன் சிறப்புப் பெயர்களேயாகப் பயின்றுள்ளனவேயன்றி இயற்பெயர் சுட்டப்பெறவில்லையெனச் சிலர் தடையுரைப்பதுண்டு. இத்தடையினை யொழித்துத் தாங்கவல்ல பிற சான்றுகள் தமிழறிஞருக்கு மிக்க வன்பும் இன்பும் ஊட்டுமா தலின், அவற்றைத் தெளிவுறுத்தப் புகுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாம்.

மிக அருமையாகிய பழம்பாடற்றிரட்டு நூலாகத் தமிழகத் தில் பல்லாண்டாக நிலவிவரும் 'தமிழ் நாவலர் சரிதை' என்பதனுள் கம்பநாடர் வாக்காகவுள்ள பல பாடல்களுள்ளன என்பது தமிழறிஞர் அறிந்த செய்தி. அவை அக் கவிஞர் பெருமானின் வாழ்க்கை வரலாற்றுப் பகுதிச் செய்திகள் சில வற்றைத் தெரிவிக்கின்றனவாதல் காணலாம். ஆதலால், அவற்றின் துணைகொண்டு நோக்குவாம். கம்பநாடர் பாடிய தனிப் பாடற்றொகுதியுள், “திருவொற்றியூர் வல்லியைக் கண்டு சொல்லிய கலிப்பா” எனவும், “பின்பு சொன்ன விருத்தம்” எனவும் இரண்டு செய்யுள்கள் அடுத்து எடுத்துக் காட்டியுள்ளன. அவை வருமாறு :—

கலிப்பா

இல்லென்பார் தாமவரை யாமவர்தம் பேரறியோம்
பல்லென்று செவ்வாம்பல் முல்லையையும் பாரித்துக்
கொல்லென்று காமனையுங் கண்காட்டிக் கோபுரக்கீழ்
நில்லென்று போளுரென் னெஞ்சைவிட்டுப் போகாரே.

விருத்தம்

நடக்கி லன்னமா நிற்கினல் வஞ்சியாங்
கிடக்கி லோவியப் பாவை கிடந்ததாந்
தடக்கை யான்சது ரானை பண்டிதன்
மடத்து ளாளென் மனத்துறை வல்லியே.

இவ்விரண்டு பாடலானும் கம்பநாடர் திருவொற்றியூரிற் சின்னொருறைந்தாரென்பதும், அவ்வூரில் அக்காலத்துத் திகழ்வுற்ற சதுரானன பண்டிதன் மடத்துத் தாசியாகிய வல்லி என்பாள் காதற்பிணியிற் பிணிப்புண்டிருந்தன ரென்பதும்¹ தெரியக்கிடக்கின்றமை காண்க. இவற்றுள் இரண்டாம் பாடல் “சதுரானன பண்டிதன்” என்ற சைவசூரவர் ஒருவர் பெயரினைச் சுட்டுதலைக் கூர்ந்தறிக. இதனால் கம்பநாடர் திருவொற்றியூரில் தங்கியிருந்த நாளில் ‘சதுரானன பண்டிதன்’ என்ற சைவசூரவர் அங்கு ஒரு சைவ மடத்தில் வாழ்ந்த செய்தி உறுதிபெறல் தேர்ந்துகொள்ளுக. இச்செய்தியே திருவொற்றியூர் ஆதிபுரீச்சுவரர் சிவாலயத்து மேலைச்சுவரிற் கண்ட கல்வெட்டு ஒன்றால் வலிபுறுவதனைக்கொண்டு கம்பநாடர் காலத்தினை நன்கு தெளியலாம். ஆதலின், அக் கல்வெட்டினை ஈண்டுக் குறிக்கின்றேன் : காண்க.

தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுகள் தொகுதி 5, பக்கம் 493—
நெ. 1353, நெ. 401 of 1896-வது ஆண்டு.

1. ஸ்ரீ புகழ்மாதா விளங்க ஜயமாதா விரும்ப நிலமகள் வளர மலர்மகள் புணர உரிமையிற் சிறந்த மணிமுடி சூடித் தென்னவர் நிலைகெட மீனவர் குலதர விக்கலர் சிங்க—
2. ணர் மேல்கடல் பாயத் திக்கனை த்துந் தன் சக்கர நடத்தி வீர விங்காஸநத்து புவன முழுதுடையாளொடும் வீற்றிருந்தருளிய கோவிராஜகேசரி பந்மரான உடையார் ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழ தெ—
3. வர்க்கு யாண்டு ஏழாவது நாள் இருநூற்றுத் தொண்ணூறு அதிகாரிகள் ராஜேந்தர் சோழவளநாட்டுப் பனையூர்நாட்டுப் பொய்கை நாட்டு பெரியபாக்கத்துக் குளமுழார் ஏறன் கூத்தாரான ராஜ—
4. ராஜ மூவேந்த வேளார் ஜயங்கொண்ட சோழமண்டலத்துப் புழல்நாட்டு திருவொற்றியூருடையார் கோயிலில் ராஜராஜன் மண்டபத்துக் கோயிற் கருமம் ஆராயாவிருந்து இத்தேவர் தேவ—
5. தானமான ஊர்கள் கணக்கு கெட்டுப் புழற் கோட்டத்துப் புழல்நாட்டு மணிக்கங்கைப் பாகுதேவர் கணக்கின்படி முன்பு நிமந்தஞ் செய்தபடி பொன்பன்னிரு கழஞ்சின்மேல் ஏற்றம் இறுத்து வருகிற பொன்னிரு கழஞ்சேய் ஏழு மஞ்சாடியினால் பொன்பு கழஞ்சுக்கு காசு மூன்றே அறுமாவாக கா —

6. சு நாற்பதும் இந்நாட்டுத் திருவொற்றியூர் நிலத்து யாண்டு ஏழாவது முதலேறின ராஜராஜப் பெருந் தெருவில் சாலியர் யாண்டு ஏழாவது முதல் இறுக்க நிச்சயித்த காசு அறுபதும் உடையார் கோயிலில் காலளப்பார் காலளவு பாட்டத்து யாண்டு ஏழாவது வரையும் தேவர் பண்டாரத்து வைத்து—
7. வாராமையால் காலளவு பாட்டக்கு யாண்டேழாவது முதல் வைக்க நிச்சயித்த காசு இருபத்து அஞ்சம் ஆக காசு நூற்றிருபத்தைஞ்சு உடையார் திருவொற்றியூர் உடையார் வீரராசேந்திரன் திருப்பள்ளி எழுச்சிக்கு வேண்டும் நிமந்தங்களுக்கு நிபந்தஞ்செய்து கொடுக்கவென்று அதிகாரிகள் இராஜராஜ மூவேந்த வே—
8. ளார் ஏவப்புரவுவரித்தினைக் களத்துக் கணக்கு ஊற்றுக்காட்டுக் கோட்டத்துப் பாலையூர் நாட்டு இராஜேந்திர சோழநல்லூர் பாலையூர் கிழான் கம்பன் கவியையனும் ஸ்ரீகாரி சோழமண்டலத்து க்ஷத்திரிய சிகாமணி வளநாட்டுத் திருநறையூர் நாட்டுக் கொற்ற மங்கலத்து கொற்ற மங்கலமுடையான் சீராளன் கண்டராச்சனான இருமடி சோழ திருநறையூர் நாட்டு விழுப்பரைய—
9. னும் மடமுடைய சதுராநந பண்டிதரும் கணக்கு திருவொற்றியூர் உடையான் நாராயணசானும் இருந்து நிபந்தஞ் செய்தபடி—

இக் கல்வெட்டின் இரண்டாவது வரியில் இறுதித் தொடராகிய “கோவிராஜகேசரி பந்மரான உடையார் ஸ்ரீ குலோத்துங்க சோழதேவர்” என்பது அக்காலத்து அரசுபுரிந்த சோழன் பெயரினைச் சுட்டுவது. தொடக்கத்துப் “புகழ் மான விளங்க ஜயமாதா விரும்ப” என்று வரும் மெய்க்கீர்த்தியானது சோழ மன்னருள் மூன்றும் குலோத்துங்க சோழனுக்குரியது என்பது அவனுக்குரிய பிற கல்வெட்டுக்களின் மெய்க்கீர்த்தியினின்று கண்டுகொள்ளலாம். அன்றியும், இக்கல்வெட்டுக் கண்ட சரிதக் குறிப்புக்களானும் அஃதும் உறுதியாதலுடையது. இக்கல்வெட்டின் இறுதி 9 வரியில் “மடமுடைய சதுராநந பண்டிதரும், கணக்கு திருவொற்றியூர் உடையான் நாராயணசானும் இருந்து நிபந்த செய்தபடி” என்றிருத்தலால், திருவொற்றியூர்ச் சைவ மடத்தில் சைவ குரவராகச் சதுராநந பண்டிதர் ஒருவரிருந்தனரென்றும், அவரும், கணக்காகைய திருவொற்றியூருடையான் நாராயணசான் என்பானும் உடனிருந்து

இக்கல்வெட்டு நிபந்தங் கண்டார் என்றும் கூறுவது காண்க. ஆகவே, அக்காலத்து அரசனான மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழன் ஆணை தாங்கிச் சதுராநந பண்டிதராகிய சைவ குரவர் திருவொற்றியூர்ச் சிவாலயத்து நிபந்தஞ் செய்தமையால் அச்சைவ குரவரும் அம்மன்னரும் ஒரு காலத்தினராதல் தெள்ளி து. அச்சைவ குரவர் பெயரினைச் சுட்டி, அவ்வூரிலிருந்த கம்பநாடர் பாடியிருத்தலின், அக்கவிஞர் பெருமானும் அச்சைவ குரவரும் அச்சோழ மன்னனும் ஒரே காலத்தவர்களெனக் கொள்ளுதற்கு இக்கல்வெட்டு உரிய சான்றாதல் கண்டுகொள்க.

இக்கல்வெட்டுள் கூர்ந்து நோக்குதற்குரிய செய்தி பிறி தொன்றும் உள்ளது. இதன் எட்டாவது வரியுள் “கம்பன் கவியையனும்” என்பது நம் கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்ப நாடரையே குறிப்பதோ என எழுகின்ற ஐயப்பாடு ஆகும். கம்பநாடர் சின்னாள் தொண்டைநாட்டில் வாழ்ந்தனர் என்ற குப் பிற சான்றுகள் பல உள்ளன வாதலால் அவை கொண்டு அவர் அக்காலத்து மன்னன் ஆணை மேற்கொண்டு அரசியல் பெரும்பதவி யொன்று தாங்கி அங்கு வாழ்ந்தவராமெனத் துணிதற்கு இடனுளதாகின்றது. கம்பநாடர், தொண்டைநாட்டு ஊர்களாகிய புழல், மயிலாப்பூர், நென்மலி இவற்றில் அக் காலத்து வாழ்ந்த காளிம்பன் நிரைமேய்ப்பாணையும், தட்டான் திருவாலியையும், தச்சன் கங்கணவனையும் பாடியமை யும், திருவொற்றியூரில் தாம் இராமகாதை பாடி முடிக்கக் காளியைப் பந்தம் கொள்ளுமாறு வேண்டிப் பாடியமையும் தமிழ் நாவலர் சரிதைப் பாடல்களால் நாம் நன்கு அறியலாம். விரி வஞ்சி அப்பாடல்களை ஈண்டுக் குறிக்கவில்லை. ஆகவே, அவர் தொண்டை நாட்டினராகச் சின்னாளுறைந்தமை தெளிவாம். அந்நாளில் அப்பெயரைத் தாங்கிய பிறர் இருத்தற்கு நேர்ச்சி யின்மையும் ஈண்டு நோக்கற்பாலது. இனிப் பிறரைக் குறிப்பதோ என்பதும் கருதத்தக்கதாகும்.

எளியேன் இக்கட்டுரையிற் கம்பநாடர் காலத்தை வரையறைப்படுத் துணர்ந்துகோடற்குரிய அரிய சான்று இக்கல் வெட்டு எனக் காட்டியுள்ளது இதுவரை தமிழறிஞர் அறியாத புதுமைச் செய்தியாகும். இஃது இதற்கு முன் பற்பல பேரறிஞர்களும் கண்ட முடிபிற்குப் பேராதரவாக நின்றலை அறிஞர் கண்டு ஏற்றுக்கொள்ளுவார்களென எளியேன் கருது கின்றேன்.

கம்பநாடர் புதுவைச் சேதிபன், வெண்ணையச் சடையன் எனப் பாராட்டிப் பாடிய சில பாடல்கள் மூவலூரிற் கண்ட மூன்றாங் குலோத்துங்க சோழன் காலத்துக் கல்வெட்டுகளுடன்

விரவப்பொறிக்கப்பெற்ற செய்தியும் கம்பநாடரும், அவர் பாராட்டுப்பெற்ற சடையப்ப வள்ளலும் மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழனும் ஒரே காலத்தவர்களெனக் காட்டுவது பிறிதொரு ஆதாரமாகவும் காண்க.

இம்மூன்றாம் குலோத்துங்க சோழனின் ஆட்சிக்காலம் கி. பி. 1178 முதல் கி. பி. 1218 வரை என்று சரித்திராசிரியர்கள் தக்க ஆராய்ச்சியால் முடிவு செய்துள்ளார்களாதலால் கம்பநாடரின் காலம், கி. பி. 12-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியே யாமென்பது தட்டறக்கொள்ளுதற்குரிய கொள்கையாகும். இக்காலவரையறையை முதற்கண் முட்டறுத்துணர்த்திய முற்பட்ட தமிழறிஞர் ஆராய்ச்சியே நிலைபெறுடையதாதலறிக.

நுண்ணறிவு

‘எழுமையும் ஏமாப்புடைத்தாய் வரும் கல்வியறிவு நுண்ணறிவென்று சொல்லப்படும். அதுவே இயற்கை அறிவென்றும் கூறப்படும். அவ்வறிவு, இப்பிறப்பில் பயிலும் நூலறிவாலும், நுண்மாண் நுழைபுலச் செம்மற் செல்வர்கள் நுனித்துணர்ந்து கூறும் செவிச்செல்வமாம் கேள்வியறிவாலும் முறையே எருவும் நீரும் வாய்க்கப்பெற்று எழில்பெறச் செழித்து வளரும் உணுமுதற் பயிர்போல் வளரும். இவ்வறிவையே செயற்கையறிவெனக் கூறுவர். செயற்கையறிவு இவ்வழி இயற்கையறிவு ஏதும் பயன்பெறாது. இது பழக்கமில் நாப்போல் அடங்கிவிடும் என்பது பயின்றார்க்கெல்லாம் தெளிவாம். இருவகை அறிவும் பெற்றாரை எவ்வகைச் சூழ்ச்சியாலும் மாற்றார் எவரும் வெல்ல வல்லவராகார். இவ்வுண்மையைப் புலப்படுத்தும் தமிழ்மறை.

“ மதிநுட்பம் நூலோ டுடையார்க்கு அதிநுட்பம்

யாவுள முன்னிற் பவை.”

(திருக்குறள், சுரு. சு.)

—இனியன்.

மதிப்புரை

தீருவாசகம் நீத்தல் விண்ணப்பம் கதிர்மணி விளக்கம் பததி 2 என்னும் அரும்பெரும் அருள் நூல் வரப்பெற்றேம். இதன் பேருரை யாசிரியர், மகிபாலன்பட்டி மகாமகோபாத்தியாய, முதுபெரும்புலவர், பண்டிதமணி, தீரு. மு. கதிர்மணி செட்டியாரவர்கள் ஆவர். 1947-ஆம் யாண்டில் திருச்சதகததுக்கு ஈடும் எடுப்புமில்லாப் பீடுசேர் பேருரை ஒன்று இயற்றியுள்ளார்கள்.

நீத்தல் விண்ணப்பப் பேருரை நீத்தாரையும், யாத்துக் கற்கச்செய்யும் நிலைமைத்து. கருத்துப் பதப்பொருள் விரிவுடன் காணப்படும், அகல வுரைக்குக் கூறிய அனைத்தும் கொண்டுவந்துகின்றது. பழைமை (புராணம்) யின்கண் கூறப்பெறும் யானை, புலி, பாம்பு, மதி, வெண்டலைமலை, கங்கை, சடை, கயிலை முதலிய முழுமுதலின் தொடர்பாம் பல்பொருட்கும் பருப் பொருளேயன்றி நுண்பொருள் கண்டு நிலைநாட்டியிருக்கும் சிறப்பு ஆசிரிய ரவர்கட்கேயுரியது. முன்னுள்ளார் பலரும் பலபடக் கூறியிருப்பினும், இவர்கள் போன்று அறுதியிட்டு அறிவியல் நூற்கும் ஏற்பப் பகுத்தறிவுப் பண்பினாரும் உளம்பற்றிக் கைக்கொண்டொழுமொறு வலியுறுத்துக்கூறி மாண்புபெற்றார் எவருமில்லை.

நடையொழுக்கும், தனித்தமிழ் மணமும், இனிமையும், எளிமையும், திட்பநுட்பச் செறிவும், இன்சுவையும் நவில்தொறும் நவில்தொறும் நன்கு வளர்வன. குறிப்புப்பொருளாக உள்ளெறும்பு, இகபரம், நானிறம் முதலியவற்றுக்குக் கூறியுள்ளமை, கற்றாரும் மற்றாரும் கடைப்பிடிக்க

சித்தாந்த நுண்பொருள் இடமிடந்தோறும் எழில்பெற மிளிர்வன காணுங்கால் சித்தாந்த நூன்முழுதும் கற்றற்காம் கருவூலம் எனலாம். உவமைச்சிறப்பு, அணி, இலக்கண அமைவு, அகப்பொருள் புறப்பொருள் நுணுக்கம், மேற்கோள் வனப்பு முதலியவற்றைக் கண்டு கற்பார் அவ்வந் நூற்களை ஆழ்ந்து கற்றறியும் அறிவெல்லாம் ஓரிடத்து எளிதிற் கண் டுவக்கும் இன்பநிலையமாகும் இப்பேருரை. 'மாசில் வீணையும்' என்னும் ஆளுடைய அரசருளிய திருப்பாட்டின் நயம் உரைக்குங்கால் ஐம்புல அருள் நுகர்வும் அதன்கண் காட்டப்பெற்ற பெருமை வியத்தொறும் வியப் பிறந்தன்று. இதனால் இவர்கள் பன்னிரு திருமுறைக்கும் நல்லுரை கண்டு தொல்லையதாம் தமிழ்த்தாயின் எல்லையிலாத் துணையுடன் செந்நெறி மாண்பும் சிறக்க ஞாலமெலாம் பெற்று வாழ வழிசெய்ய வேண்டுமென்று யாவரும் கேட்டுக்கொள்ளவேண்டும். அதன் அறிகுறியாக இந்நூலை வாங்கியும் வாங்குவித்தும் ஒதியுணர்ந்துய்ய வழிசெய்வார்களாக.

ஆசிரியரவர்கள் நீண்டநாள் வாழ இத் திருத்தொண்டே வழிசெய்வ தாகும். என்னை? ஆளுடைய அடிகள் ஈண்டுத் தங்கத் தலைவன் அருளியது திருவாசகத்தேனின்பொருட்டே; டாக்டர், போப்பையர் அவர்கள், முதுமையில் தொடங்கிய திருவாசக மொழிபெயர்ப்பே அவர்கட்கு நெடு 'வாழ்நாள் வழங்கியது என்பனவற்றை நென்க.

ஆகவே, ஆசிரியரவர்களும் எடுத்துக்கொண்ட திருவாசக முற்றுக்கும் கதிர்மணி விளக்கங்கண்டு ஏனைய முறைகளுக்கும் விளக்கங்காண, வலுவும் வாழ்நாளும் வாய்ப்பும் துணையும் இணையிலா அம்பலவாணன் என்றும் அருள்வானாக. விலை 2 12 0. கிடைக்குமிடம்—நம் கழக நிலையங்கள். செட்டிநாடு அச்சகம், காரைக்குடி.

உணவுநெறி: ஆசிரியர் சென்னை, சிவ. முருகேச செட்டியார் அவர்கள் வலை 0-8-0. இவர்கள் தமிழ்ப்புலவரும் மருத்துவப் புலவரும் ஆவார்கள். இந்நூல் சிறந்தமுறையில் யாக்கப்பட்டுள்ளது. தூய வுணவு, ஆக்குமுறை, உண்ணும் முறை, கால இட அமைவு, உரம்தரும் வழி பலவும் உரைக்கப் பட்டுள்ளன. யாவர்க்கும் இன்றியமையாத திந்நூல்.

உணவு உடலையும் உள்ளத்தையும் நல்ல நிலையில்வைத்து உணர்வை எழுப்பிக் கடவுள் நினைவுடன் கடமையை ஆற்றச்செய்தற்குப் பெருந் துணைசெய்கின்றது. ஒருமனப்பட்டு நெடுநாள் நோயின்றிவாழ மூச்சுப் பயிற்சி இன்றியமையாதது. இவற்றை வளிநிலை யென்பர்; இதுவே செறிவு நெறியாகிய யோகப்பயிற்சி. அதற்கு வேண்டும் முறைமைகளும் இதன்கண் எளியமுறையில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாசிரியர் இவைபோன்ற பல நூல்கள் இயற்றி நாட்டுக்கும் மொழிக்கும் நன்னெறிக்கும் நற்றொண்டு புரியச் செந்தமிழ்ச் செல்வர்கள் முந்துற்று ஊக்குவார்களாக.

செய்திகளும் குறிப்புகளும்

மணிவிழா : திரு. வீ. துமாரவேலுப் பிள்ளை, அவர்கள்

குலசேகரன்பட்டினம் சித்தாந்தச்செல்வர், செந்தமிழ்ப்புலவர், நூலாசிரியர், போதனாசிரியராக விளங்குபவர். இருபாலார்க்கும் மெய்கண்ட அருள் நூல்களை முப்பதாண்டுகளுக்கு மேலாகக் கைம்மாறு கருதாது போதித்துவருகின்றார்கள். அவர்கட்கு நவம்பர்த் திங்கள் 26-ஆம் நாள் மணிவிழா நிகழும். அப்பொழுது பணமுடிப்பும் நினைவு வெளியீடும் வழங்கப்பெறும். அவர்களும் அவர்கள் தொண்டும் நீடுவாழ்க.

நூல்நிலையத் திறப்பு:

“சிவஞானமுனிவர் நூல் நிலையம்” 18-10-50-ல் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகச் சார்பில் திருநெல்வேலிக் கழக நிலையத்தில் துவக்கி வைக்கப்பெற்றது. அந்நிலையத்தைத் திருவாவடுதுறை ஆதீன மகாசந்நி தானம் ஸ்ரீ ஸ்ரீ அம்பலவாண அடிகள் தம் அருட்திருக்கையால் திறந்து வைத்தருளினா. மெய்கண்டான் நூற்குப் பேருரை வகுத்தருளி ஆதீனத் துக்கே அரும்பெரும் புகழும் விளக்கமும் ஆக்கியருளிய முனிவரர் நூல் நிலையம் அவ்வாதீனகருத்தரவர்களால் திறக்கப்பெற்றமை எல்லாவகையாலும் சீரும் சிறப்பும் வாய்ந்ததேயாம்.

கழக ஆட்சிக் குழுவினருள்ளிட்டுச் செந்தமிழ் மக்கள் பெருங் குழுவினராகக் கூடிக் கண்டுகளித்துப் பாராட்டும் மகிழ்வும் பகர்ந்தனர். பெருநாவலர் திரு. பு. சி. புன்னைவனநாத முதலியாரவர்கள், கழகப் புலவ ராகவும், நூல்நிலைய மேற்பார்வையாளராகவும் பணியாற்றிவருகின்றனர். நூல்நிலையப்பயனை அன்பர்கள் நுகர்ந்து அறிவாற்றலால் சிறந்து செந் தமிழும் செந்நெறியும் பேணி வாழ்வாராக. திவான்பகதூர் திரு. ஆவுடையப்ப பிள்ளையவர்கள், கழகம் ஆற்றிவரும் அரும்பெரும் தொண்டுபற்றியும், நூல்நிலைய மாண்புபற்றியும், அடிகளார் அருட் சிறப்புப்பற்றியும், தென் னாட்டு வருகைபற்றியும் பலபடப் பாராட்டிப் பகர்ந்தனர்.

திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்திற்காக, சென்னை 2/140, பிராட்டவே, அப்பர் அச்சகத்தில், திரு. வ. சுப்பையா அவர்களால் அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது. ஆசிரியர் : வ. சுப்பையா.